HOOFDSTUK IV.

‘ *

De Slaap.

ALVORENS ik tot de physische wetten overga moet ik u allereerst van uw eigen slaap vertellen, wilt ge straks de physische gaven kunnen begrijpen. Uw slaap is het, waardoor de psychische en physische wonderen beleefd worden; was er geen slaap, dan bestonden er tevens geen geestelijke gaven. Uw slaap is de ondergrond, waardoor de gaven haar „universeele” beteekenis hebben gekrégen.
Door onze wereld zijn ze tot ontwikkeling gekomen, omdat ge als mensch kunt inslapen, of het was niet mogelijk geweest de ziel van de stoffelijke wetten te bevrijden. Het is wel merkwaardig, zult gé denken, wat heeft de slaap nu met de gaven uit te staan? Dit zal u spoedig duidelijk worden.
Ik heb er reeds over gesproken, toen ik u vertelde, dat wij voor de psychische trance uw eigen slaap moeten beleven.
Wat bewust en onbewust geschieden kan, maar toch plaats vindt, wanneer het medium in ons leven opgetrokken wordt.
Wilt ge de psychische en physische gaven leeren kennen en er een studie van maken, dan moet ge eerst uw eigen slaap kunnen ontleden of ge komt geen streep verder, de slaap roept u het halt toe voor alle gaven en occulte wetten. Was er das geen slaap, dan bestond er ook geen trance, zoodat de slaap ons en u de deur opent om de occulte wetten te beleven.
Hierover kan de fakir en magiër u inlichten. Zij hebben deze wetten moeten overwinnen, ze gingen eerst door den slaap heen, beleefden de zeven graden van uw slaap en kwamen eerst toen tot de occulte wetten en betraden een nieuwe wereld. Die wereld wilden ze leeren kennen en dit was mogelijk, omdat de slaap hen erheen bracht. De slaap is voor hen het eigenlijke gebouw, waarin al de occulte wetten, de geestelijke en de physische gaven tentoongesteld zijn, maar afgesloten voor het geachte publiek, opdat ge uw vingers niet

166

zoudt verbranden, want wat daar onder die vitrines bewaard wordt is levensgevaarlijk. De slaap is voor de occulte wetten wat de moeder is voor haar pasgeboren kind, ze voedt haar lieveling, voor de occulte wetten is de slaap de mogelijkheid om de wetten te beleven.
De slaap voelt ge dicht bij u, hij is tastbaar — en toch, kent ge uw slaap? Het kleinste insect bezit dit wonder, deze rust, om nieuwe krachten op te doen, maar hét is-een groot raadsel.
Ieder oogenblik van den dag kunt ge in slaap gaan, toch weet ge als mensch niets af van dit ongelooflijke diepe wonder Gods, dat uw slaap is. Ook de wetenschap kent uw slaap niet, de geleerden staan nog steeds voor het groote probleem en weten er geen raad mee. Alleen het Oosten heeft den slaap leeren kennen.
Hoe diep is uw slaap en welke wonderen zijn er door den slaap

te beleven? Weet u, dat uw slaap de magische wetten in handen heeft? Dat al deze wetten door uw slaap zijn ontstaan? En dat ge door uw slaap wonderen kunt beleven?
Weet ge, dat de eerste magiër op aarde door den slaap al de nu bekende occulte wetten aan de menschheid heeft geschonken? Van dat oogenblik, geachte lezer, dateeren de magische wetten, de eerste magiër bracht haar door de hulp van Gene Zijde op aarde, want hierdoor kreeg ons leven het contact met uw stoffelijke wereld en werd de kloof tusschen leven en dood overbrugd. Dit beleven ligt reeds duizenden eeuwen achter uw en mijn leven, maar de meester, die voor deze taak aangewezen was, leeft nog aan deze zijde en wel in de zevende sfeer, hij is een Engel in den geest.
De trance moet door den slaap heen en de slaap is weer een trance. We leerden reeds de bewuste en onbewuste trance kennen, doch de slaap bezit de graden, de zeven diepten, die door het medium overwonnen moeten worden, willen wij als astrale wezens tot uw leven kunnen spreken.
De slaap is nu weer één met de trance, die dus nu opgelegd en overwonnen is. U bent erdoor aan uw lichaam gekluisterd,
167
de magiër heeft die boeien overwonnen en dit is de kunst van het Oosten, waarin ze de occulte wetten beleven. Deze twee slapen hebben nu een eigen beteekenis gekregen en vertegenwoordigen tevens een eigen wereld. De eene slaap geeft u rust en u bent erdoor buiten bewustzijn, de andere moet beleefd worden en voert u in de geestelijke gaven of tot de occulte wetten. De slaap gaf aan de trance de levendige bewustwording en is voor het Westersche medium in onze handen.
In den stoffelijken, natuurlijken slaap liggen zeven graden. U hoort het: zeven overgangen, voordat ge het laatste en diepste beleven kunt.

U als mensch beleeft er slechts vier van, de andere drie graden worden nooit door u beleefd. Zoo verkwistend is Moeder Natuur, zelfs den slaap heeft ze Cr zoo diep gemaakt, dat de laatste graden niet eens kunnen worden beleefd. Toch hebben die laatste drie graden een enorme beteekenis voor uw en ons leven, ook al beleeft ge hen niet en weet men er op aarde niets van, dag in dag uit zijn die

drie graden aan het werk voor u als mensch en schenken u
iets. Dat iets zult ge straks leeren kennen en eerst dan het
wonderbaarlijke cosmisch diepe instrument, dat ge zijt, begrijpen.
Den vijfden, zesden en zevenden graad van slaap beleeft
niet één Westerling, die zijn alleen voor een magiër en daarin
beleeft hij zijn geestelijke kunsten en laat zich erdoor ingraven.
Hierin beleeft hij den epileptischen slaap en laat zich nu begraven,
want dat is dan voor hem, indien hij deze graden
heeft overwonnen, mogelijk. Indien deze zeven graden van
slaap niet bestonden, had u nimmer over schijndood hooren
praten, omdat het de laatste graden van slaap zijn, die u in
den schijndood voeren. De schijndood wordt in den zesden
graad beleefd en is voor een mensch op aarde te ziekelijke
slaap, voor den magiër de bewuste, magisch-epileptische, overwonnen
slaap en graad, die hij door zijn studie kan beleven.
Wat een verschil, indien u niets van al deze graden afweet.
Ze spreken voor zichzelf en zijn wonderbaarlijk. Wat hierdoor
te beleven valt, grenst aan het ongelooflijke en toch heeft de
168
menscli het zoover gebracht, maar verloor eenige malen zijn
leven ervoor. Niettemin keerde deze eerste magiër terug en
zette zijn occulte studie voort om het uiteindelijke doel te
bereiken. Zoo er geen leven na den dood was geweest, zouden
er geen menschen in de astrale wereld geleefd hebben, die deze
wetten hadden leeren kennen. Wees ervan verzekerd, in dat
geval had ge nimmer op aarde van al deze diepe mystiek
afgeweten.
Toch beleefden heel veel menschen den schijndood, door alle
volken is deze graad van slaap beleefd, hij is wetenschappelijk
bewezen, maar de eigenlijke ziekte kent men niet.
De eerste drie graden van uw slaap dienen als vóórslaap, u
bent nu nog niet in slaap, want u moet den drempel van den
vierden graad nog over. Tal van menschen komen niet over
den derden graad heen, omdat stoffelijke en geestelijke stoornissen
het inslapen belemmeren. Deze slaap is niet diep, u
bent elk oogenblik weer wakker en van rust is er dan ook
geen sprake. Wilt u inslapen en lichamelijk en geestelijk rusten,
dan moet ge over den drempel heen en den vierden
graad binnentreden.. In den derden graad is het innerlijk
leven nog niet vrijgekomen van de stoffelijke stelsels en
reageert nog steeds het centrale zenuwstelsel. Heel veel andere
stoornissen houden u wakker en voorkomen het natuurlijke
inslapen.
Dit is de half wakende slaap, of het half wakende bewustzijn, u
bent los van het organisme en toch nog niet volkomen bevrijd,
omdat uw eigen denken en voelen niet inslapen wil.
De ziel is niet volkomen in slaap en het organisme vfordt
hierdoor toch nog gevoed en zoo is er een stoornis. U voelt,
dat ge niet kunt inslapen. Uw lichaam wringt zich in vele
bochten, totdat ge plotseling niets meer weet en den drempel
van den vierden graad door u als persoonlijkheid overschreden

wordt.
Hoewel millioenen menschen tusschen den derden en vierden graad vertoeven, genieten evenzooveel menschen hun gezonden slaap, de natuurlijke rust, die noodzakelijk is voor
169
het organisme om nieuwe krachten op te doen. De vierde graad van slaap voert u dan ook in het diepe wegzinken en u bent los van uw kleed, losgekomen van de stoffelijke wetten.
Maar waarin leeft ge thans? nu rust uw organisme en het zieleleven, indien er geen geestelijke stoornissen zijn tenminste.
Het innerlijke leven moet voor den slaap gereed zijn, geen zorgen mogen uw inslapen belemmeren, maar wie is vrij van zorgen? Iedere verkeerde gedachte stoort uw slaap, duizenden andere zaken verhinderen het natuurlijke ingaan, de heiligheid van den slaap.
De gezonde mensch, zich bevindende in den vierden graad van slaap, weet niets meer van dit rustlooze wringen af. Het zenuwstelsel is uitgeschakeld en kan niet meer reageeren, althans niet op volle kracht, want het blijft in werking, of de dood zou intreden. Óok het zieleleven is nu volkomen los van het organisme. De ziel zuigt nu de krachten op voor het organisme en trekt vanuit de „Goddelijke Ruimte” die krachten tot zich en geeft die tijdens het slapen aan het organisme door. Alleen in den vierden graad is dit krachten opdoen mogelijk, de derde graad is nog bewust stoffelijk ingesteld, de vierde graad is het onbewuste inslapen en dan is het zieleleven in dat stadium binnengetreden. Nu kan de ziel de levende en vitale astrale aura inzuigen.
De derde graad van slaap beleeft stoornissen en die menschen zijn, zooals gezegd, onmiddellijk weer wakker. Nu zijn er stoffelijke en geestelijke stoornissen en deze zijn niet makkelijk vast te stellen door uw dokter, omdat hij dan een bovtnnatuurlijke diagnose moet kunnen stellen. Of hij dat kan behoeven we niet eens te volgen, want de goede man kent meestal zichzelf niet, voor hem is er geen hiernamaals.
Maar in dezen toestand, in den derden graad, beleeft u het droomen, de vierde is slaap en hier is het droomen niet meer mogelijk. Laat de ziel den derden graad los, dan is er van droomen weer geen sprake, het leven daalt dieper in slaap en krijgt thans een andere taak, die de natuur aan dezen graad voor de ziel geschonken heeft en het krachten opdoen
170
is

! Blijft de ziel in den derden graad voortslapen, dan kunt
ge nachtmerries beleven, uw nachtwandelingen maken en uw
luchtkasteelen bouwen; nu zijt ge ertoe in staat, want de ziel
leeft thans tusschen hemel en aarde en is daarin voelend en
denkend. Nu kan het spook tot u komen. Nu worden er rommelige
en prachtige droomen beleefd, stoffelijke en hartstochtelijke,
al naar gelang de ziel en de verlangens zijn.
De ziel heeft het droomen dus in eigen handen. Door het
eigen denken en de stoornissen voor den slaap komen al die
droomen tot stand en hebben meestal geen beteekenis. In dien
graad echter kunt ge ook opgelegde droomen beleven en die
zijn dan door een astrale persoonlijkheid ontvangen. Deze
stoornissen onder uw slaap komen van het stoffelijke leven
tot u tijdens het loskomen van het innerlijk leven en ge neemt
haar als persoonlijkheid tijdens dien onrustigen slaap over. U
bent en blijft één met uw leven, ook al hebt ge het even vergeten
en afgelegd, toch is dit afleggen slechts een sprong naar
het droge, achter en voor u gaapt het diepe water. Wat nu?
Door allerlei ziekten wordt de slaap beïnvloed. De vierde
graad overwint die stoornissen, maar de vijfde graad is voor
het medium in trance, waarin de psychische trance beleefd
wordt. De zesde en zevende graad zijn voor den magiër en
den fakir. Zij beleven hierin hun geestelijke problemen en
kunststukken. Ze moeten dus door den normalen slaap naar
de occulte wetten, willen ze er iets van beleven en de geestelijke
graden voor de gaven beleefd worden. De zesde en
zevende is de schijndood — zei ik reeds — en dien kunt ge
als mensch niet beleven, maar deze graden van slaap zijn
voor het Oosten de eigenlijke wetten, die overwonnen moeten
worden, eerst dan kan het medium in het Oosten iets bereiken.
Ook al beleeft u deze graden niet, Moeder Natuur heeft ze ti
toch voor een vast doel geschonken. Ik kan dan ook zeggen,
dat ge hen tóch beleven moet, maar onbewust, en dat ge nimmer
achter dit raadsel zult komen, omdat ge uw eigen leven
niet kent. De magiërs laten zich er echter door begraven;
171
door den zesden en zevenden graad te overwinnen leerden
ze de magische wetten kennen voor ziel en stof! Dus geestelijk
en lichamelijk hebhen deze menschen deze wetten leeren
kennen en door de Tempelstudie kunnen overwinnen.
Er zijn dus verschillende diepten in uw eigen slaap, ‘waarvan
ge niets weet. Nimmer heeft zich een Westerling afgevraagd
waarom die graden door de natuur zijn geschapen, het Oosten
wilde het echter weten. Het Oosten vroeg zich af:
„Waarom moet ik slapen? Wat doe ik, als ik daar neerlig en
in slaap ben? Is dan alles in mij in rust? Wat is slaap? Is
daarin voor mij iets te leeren?”
Toen begon men na te denken. Enkelen, zijn er gekomen,
duizenden menschen bezweken, omdat ze den slaap wilden
leeren kennen en verloren er hun leven door of werden volslagen
krankzinnig. Die het wonderlijke bereikten en beleefden,

stonden voor de „Oneindigheid” van God en verdwaalden erin, anderen echter wisten zich ook nu te oriënteeren en gingen verder. Die menschen behaalden hun cosmische wijsheid en levensgraad. En dat door uw slaap? Ge zult het machtige raadsel thans leeren kennen. Door de groote gaven van dit medium, waardoor het aan mij gegeven is, dit alles voor u vast te leggen, leert ge uzelf en het innerlijke leven als mensch kennen, waarvoor ge God niet genoeg kunt danken.
In het Oosten zijn de graden van uw slaap bekend, de occulte Tempels zijn erdoor ontstaan. In het oude Egypte waren dit de allereerste wetten voor den leerling priester, die hij te leeren had. De Egyptenaren vroegen aan Gene Zij.de, wat hun slaap te beteekenen had en kregen antwoord. Zij voelden, dat dit slapen tijdverlies voor hen beteekende en dit wilden ze voorkomen. Was dat mogelijk? Indien dit niét mogelijk zou zijn, wilden ze in ieder geval de wetten ervan leeren kennen. Toen kregen deze priesters onderricht vanuit ons leven en werden in ons leven opgetrokken. Nu traden tevens de geestelijke gaven naar voren en konden ze zich ook die eigen maken, omdat ze de occulte wetten beleefden. Maar de
172
slaap riep ook hun het halt toe, ze moesten eerst door den slaap heen, wilden ze opwaarts gaan en eerst daarna stonden ze voor de Groote Vleugelen. Achter den slaap leeft deze Oneindige gave Gods en treedt de ziel ons leven binnen.

Maar
nu als overwinnares! De stoffelijke en geestelijke wetten zijn thans beleefd en in eigen handen gekomen, ook al moesten ze als menschen de geestelijke hulp aanvaarden. De priesters gaven zich over en bereikten het hoogste. Nu werden de geestelijke gaven ontwikkeld en kreeg ons leven beteekenis. Door den slaap leerden ze de psychische trance kennen en door deze trance het allerlaatste, wat men als stofmensch beleven kan en stonden de deuren van het Universum voor hen open. Gelukkig traden ze binnen!
Het onschuldige, het levenlooze en toch zoo opdringerige Westen weet hiervan niets, omdat de wetenschap het leven na den dood niet kan aanvaarden, zoover is men nog niet. Maar doordat de menschheid in het Westen nog niet zoover is, blijft het innerlijke leven verstoken van al deze heiligheid en gaat onbewust voort. Als de wetenschap Gene Zijde kon aanvaarden, dan zou deze massa de astrale persoonlijkheid leeren kennen en kreeg uw maatschappij een geheel andere

persoonlijkheid, al uw denken en voelen zou erdoor veranderen. Men weet nu niet wat het innerlijke leven doet tijdens het slapen en al die problemen had Gene Zijde reeds lang aan de menschheid in het Westen kunnen schenken. We komen nu tóch, eindelijk is het zoover, maar de wetenschap bezit deze wijsheid nog niet. Het Westen sluit zich voor het leven na den dood af en staat liever te schreien aan de kist, ziet en voelt ook nu niet verder, het verdergaan is voor het Westen nog omfloerst, het beteekent ontmoediging, afbraak en het einde van het geluk.

In de eerste drie graden overheerscht het zieleleven nog steeds de stoffelijke stelsels. Kinderen, die den derden graad wèl konden beleven, zouden niet in bed wateren, voor hen is de vierde graad weer te diep en voelt het innerlijk den stoffelijken druk niet van het water op de sluitspier of zenuw en

173

het water loopt weg. De derde graad maakte nu de ziel wakker, de persoonlijkheid moet reageeren en dit voorkomt het in bed wateren. Toch worden nog veel kinderen wakker en dit ligt alweer aan de gevoeligheid van het zenuwstelsel en van het innerlijk leven, de persoonlijkheid.

In den vierden graad zinkt de persoonlijkheid weg en is het bewuste stoffelijke, dagbewuste denken en voelen afgelegd. Ziel en stof zijn echter op elkaar ingesteld, de ziel moet de stoffelijke stoornissen ondergaan en het lichaam die van de ziel, het innerlijke leven. Deze beide organismen passen zich natuurlijk aan elkaar aan en beleven voor zichzelf de stoffelijke en astrale wetten. Wat de ziel beleeft, geeft de ziel aan het organisme door en omgekeerd eveneens. Maar de persoonlijkheid als mensch ondergaat ze! Deze persoonlijkheid kan zoowel de slaaf van beide organismen zijn als hun overwinnaar. Dat heeft het Oostersche kind begrepen.

De geestelijke sensitiviteit kan soms schuld hebben aan het niet-natuurlijke inslapen en dan overheerscht de ziel het stoffelijke leven. Nu droomt het kind zijn belevenissen en wordt de vierde graad niet beleefd, want dat is nu niet mogelijk. Zelfs volwassen menschen droomen stoffelijke belevenissen, maar worden soms direct wakker en moeten dan vaststellen, dat ze nèt even te laat zijn, doch het warme bedje is drijfnat. Foei toch, hoe is dat nu mogelijk? Maar dat is te vinden tusschen den derden en vierden graad van slaap. Daal er maar even in af en ge weet het, wellicht gaat ge dan nog teekenen of schilderen ook, want nu kunt ge de geestelijke onbewuste inspiratie ontvangen, die door u onbewust beleefd wordt, maar welke wij u toch bewust schenken. Het is nu voor ons mogelijk om u tijdens dit geweld bijv, de ruimte te laten witten. Ook .al zult ge des morgens moeten ontwaken en ge denkt, dat het onzin is, kijkt ge toch onwillekeurig naar den blauwen hemel om te zien- of een gedeelte ervan niet wit is, zóó diep is de wet van de inspiratie in uw leven gedrongen. Hierin, in dezen slaap, verrijzen al die luchtkasteelen en bouwt de mensch zich eigen hemelen.

Dat is door het niet inslapen en doordat de ziel tusschen twee
174
werelden in leeft, en de aarde zich voor haar uitgeschakeld heeft.
Dit zijn dus geestelijke en stoffelijke stoornissen.
Vele stoornissen zijn er voor het niet inslapen en die zijn stoffelijk èn geestelijk.
Het innerlijke leven moet tijdens den slaap het dagbewuste verwerken. En wanneer dat niet geschiedt, bent u des morgens doodmoe. Nu heeft het zieleleven niet kunnen afreageeren. In dezen toestand is de ziel nog te actief. Dit afreageeren is een lichamelijke wet, waarvan de wetenschap alweer niets weet en welke ook gij wel niet zult begrijpen, ook al voerde het leven u naar het occulte Oosten, om daar uw leven te verdiepen, dan nog is het voor u het zoeken van de naald in uw hooiberg, omdat zelfs het Oosten deze wetten niet eens kent óf ge hebt met ’n „Cosmisch” bewuste te doen. Kon de mensch in den slaap niet afreageeren, dan bezweek het lichamelijke-stoffelijke stelsel, dat uurwerk liep dan onverbiddelijk vast. Het kreeg nu een teveel te verwerken en dat kan niet! Zoo wonderbaarlijk heeft God ons lichaam berekend. Het is dan ook het machtigste, wat' God geschapen heeft en in mensch en dier heeft neergelegd. Ik zou nu tien boeken over dit gebeuren kunnen schrijven, en u laten duizelen om eerst aan het einde van deze tien boeken u het ware raadsel te kunnen verklaren, zoo ongeloof lijk is het, zoo ver ligt het van u weg en toch? Iedere seconde van den dag leeft ge erin, doet ge er iets door of krijgt ge er iets dooi’ geschonken, waarna uw leven is vervuld. Dit zijn geen cosmische raadsels, maar ik wil u wel vertellen, dat wij elkaar aan deze zijde ook soms raadsels opgeven en dit is het machtigste, dat men ons kan opgeven. Ra-ra-wat is het!
Nogmaals, de ziel moet tijdens den slaap afreageeren, of het stoffelijke lichaam zou bezwijken. De natuur zorgde ervoor!
Op één-jarigen leeftijd zou het kind dan reeds bezwijken, doordat het zieleleven de opgedane ervaringen niet meer zou kunnen dragen.
En nu op volwassen leeftijd? Dat is een gewicht, dat ge niet eens berekenen kunt en dat toch in uw innerlijk ongemerkt gedragen wordt. De ziel — ik ga er steeds dichter naar toe —
175
maakt haar eigen balans op. Voelt u het reeds? De ziel leeft erdoor en de slaap gaf haar deze zoo groote genade. Wie nu niet in den vierden slaap is, kan niet afreageeren en dus behoudt de ziel al haar lasten van den dag en prikkelt het toch reeds vermoeide zenuwstelsel en de stoffelijke stoornissen laten het u weten. Ge kunt nu spoedig een zenuwarts bezoeken, want uw zenuwstelsel is kapot.

Mijn geachte lezer, het is uw onderbewustzijn!!! Het beroemde onderbewustzijn, waarover door uw parapsychologen zooveel gesproken en geschreven is, maar dat ze toch niet kennen. Hun geschrijf heeft ook geen beteekenis voor u. Uw onderbewustzijn vangt al die overbelasting op en daardoor raakt de ziel van haar eigen last volkomen bevrijd of het bezwijken staat voor de deur. Daarom kunnen uw zenuwartsen die doodeenvoudige stoornissen niet vaststellen, hoe geleerd ze ook doen. Zij moeten in dat onderbewustzijn afdalen, willen ze een duidelijke diagnose stellen en constateeren, waar de eigenlijke druk ligt.

De ziel heeft dit in handen. Zij kunnen vaststellen dat ge slecht slaapt, maar hoe wil de geleerde in den slaap af dalen? Waar de stoornissen liggen en leven, helpen geen medicijnen, de oorzaak is niet door hen weg te nemen, hiervoor is astrale kennis noodig. Dit onderzoek kan men u op aarde nog niet schenken, omdat de geleerde beweert dat dit leven voor de ziel het eerste is! Voor ons echter — of er was geen onderbewustzijn — het volgende leven, de wedergeboorte.

Hierin leeft het innerlijke leven, hier is de ziel haar eigen Koninkrijk binnengestapt en moet het onderbewustzijn aanvaarden, dat de laatste en de hoogste den zesden en zevenden graad van slaap vertegenwoordigen.

Deze stoornissen hebben wij eerst na het stoffelijke leven leeren kennen. Aan deze zijde konden wij een astrale en cosmische studie van het menschelijke organisme maken. Wanneer we ons voor een taak willen bekwamen, moeten wij al deze wetten kennen of we kunnen nimmer het medium af doende beschermen.

Als ik deze wetten niet kende, zou ik tevens geen woord op het papier hebben kunnen zetten, ik ben dan een onbewuste.

Onze media moeten in de allereerste plaats goed slapen, het onderbewustzijn moet kunnen opnemen of in slechts één jaar is het medium volkomen kapot, deze zwaarte is niet te dragen.

De astrale wijsheid van ons instrument zou in staat zijn om millioenen zielen volkomen te vullen, doordat deze „Universeele” diepte is beleefd, door het onderbewustzijn is opgenomen.

Omdat zijn meester zorgt voor den natuurlijken slaap, is hij in staat toch alles alleen te verwerken.

Als een priester in het oude Egypte niet kon slapen en hij de Groote Gevleugelde was, werd deze ziel door al de priesters geholpen, want in één week van niet slapen was deze cosmische machine volkomen stroef. Het lichaam moet dan instorten.

Maar dit gevaar werd steeds voorkomen. Ze zouden bever zélf den dood ingaan, dan hun geliefd instrument, dat voor hen de cosmische liefde van de Goden ontving, te moeten verliezen!

En dit leven mocht niet overladen zijn, het geweldige, dat

beleefd werd tijdens de zittingen, zou nog dienzelfden nacht uit het bewuste wegzinken en toebehooren aan het onderbewustzijn, waaruit toch steeds werd geput. Maar het dagbewuste ik is om te beleven, het onbewuste dient als voorraadschuur en kan hemelsch zijn, want ge hebt daarin de wetten van vele levens bewaard. Ook het leed en de smart!

Wilt ge aan deze zijde iets van de astrale wetten weten, dan volgt ge met uw leermeester den mensch op aarde, eerst daarna zijt ge gereed om al het andere in u op te nemen. De meester daalt met u in uw slaap af en toont u hoe ingewikkeld deze beide stelsels zijn, waarvan ge tijdens uw aardsche leven zoo weinig afweet. En dit beleven is eerst dan mogelijk, wanneer ge de eerste sfeer hebt bereikt. Zorg er dus voor, dat ge aan het leven van God liefde geeft en ge staat na dit leven voor en in de astrale wetten. Hoe zoudt ge het vinden, om met uw vader of moeder, zuster en broeder, of met uw eigen tweelingziel door de ruimte te zweven en Gods schepping verklaard te krijgen, zooals alleen een bewuste dat kan doen? Dan eerst ligt deze onmetelijke ruimte in uw eigen hand en kunt ge zeggen, dit is van mij, ik ken de wetten van het lichaam en van

mijzelf als ziel, ook de wetten van de sterren en planeten, alles behoort mij toe.

Onze media moeten in de allereerste plaats goed slapen, het onderbewustzijn moet kunnen opnemen of in slechts één jaar is het medium volkomen kapot, deze zwaarte is niet te dragen. De astrale wijsheid van ons instrument zou in staat zijn om millioenen zielen volkomen te vullen, doordat deze „Universeele” diepte is beleefd, door het onderbewustzijn is opgenomen. Omdat zijn meester zorgt voor den natuurlijken slaap, is hij in staat toch alles alleen te verwerken. Als een priester in het oude Egypte niet kon slapen en hij de Groote Gevleugelde was, werd deze ziel door al de priesters geholpen, want in één week van niet slapen was deze cosmische machine volkomen stroef. Het lichaam moet dan instorten. Maar dit gevaar werd steeds voorkomen. Ze zouden bever zélf den dood ingaan, dan hun geliefd instrument, dat voor hen de cosmische liefde van de Goden ontving, te moeten verliezen! En dit leven mocht niet overladen zijn, het geweldige, dat

beleefd werd tijdens de zittingen, zou nog dienzelfden nacht uit het bewuste wegzinken en toebehooren aan het onderbewustzijn, waaruit toch steeds werd geput. Maar het dagbewuste ik is om te beleven, het onbewuste dient als voorraadschuur en kan hemelsch zijn, want ge hebt daarin de wetten van vele levens bewaard. Ook het leed en de smart!

Wilt ge aan deze zijde iets van de astrale wetten weten, dan

volgt ge met uw leermeester den mensch op aarde, eerst daarna zijt ge gereed om al het andere in u op te nemen. De meester daalt met u in uw slaap af en toont u hoe ingewikkeld deze beide stelsels zijn, waarvan ge tijdens uw aardsche leven zoo weinig afweet. En dit beleven is eerst dan mogelijk, wanneer ge de eerste sfeer hebt bereikt. Zorg er dus voor, dat ge aan het leven van God liefde geeft en ge staat na dit leven voor en in de astrale wetten. Hoe zoudt ge het vinden, om met uw vader of moeder, zuster en broeder, of met uw eigen tweelingziel door de ruimte te zweven en Gods schepping verklaard te krijgen, zooals alleen een bewuste dat kan doen? Dan eerst ligt deze onmetelijke ruimte in uw eigen hand en kunt ge zeggen, dit is van mij, ik ken de wetten van het lichaam en van
177
mijzelf als ziel, ook de wetten van de sterren en planeten, alles behoort mij toe.

Deze slaap voert u in onze wereld en in al de occulte gevaren. De demonen der bel kunnen u opwachten en dan kunt ge bewijzen op welken toestand uw innerlijk leven afstemming heeft. U weet niets van al deze gevaren en toch bent ge gerust binnengetreden en moet op eigen kracht handelen. Magiërs en fakirs moeten al de occulte wetten overwinnen of ze zijn onherroepelijk verloren. Wee hun, die op een duistere sfeer afstemming hebben, niet één van hen keert terug naar de aarde, tenzij volslagen krankzinnig.
De vijfde graad van slaap is dus levensgevaarlijk voor uw dagbewustzijn, indien zich de geestelijke gaven manifesteeren. En toch zeggen charlatans: „Ik ben trance-medium. Door mij spreken geesten en door mij teekenen geesten”, enz. enz. Voelt u echter, dat al die menschen buiten onze bescherming op weg zijn naar het krankzinnigengesticht? Hoe willen deze menschen zich beschermen? Nu wij weten, dat niet één ziel van deze zijde hen helpen kan? Wanneer ze waarlijk konden afdalen, beleefde u op hetzelfde oogenblik een vreeselijk drama, want ge komt met de demonen der hel in aanraking.
Ik toonde hun hierdoor aan, dat ze geen trance-media zijn. Al deze menschen kunnen de psychische trance niet beleven zonder krankzinnig te worden, waarna men hen onmiddellijk kan opsluiten. Wat willen deze onbewusten in onze wereld beginnen? Straks zal hun duidelijk worden wat ze beleven, wanneer de vijfde graad van slaap over hun leven gekomen is. Hoe durven ze te zeggen, dat ze vrij zijn van hun organisme? Den normalen slaap kennen ze niet eens. Aan hun eigen slaap is tevens het mediumschap te herkennen.
In dezen graad leerde de oude Egyptenaren onze levenswetten kennen en ze versterkten er hun concentratie door, zoodat ze

een vogel in vlucht konden roepen, maar ze leerden tevens al de occulte gevaren kennen. Tal van media konden onder dit afdalen niet meer terug en men moest hen voor hun leven lang opbergen, ze waren tot in het onderbewustzijn bezeten, de diepste krankzinnigheid die er is. Deze menschen waren door hen niet meer te helpen en toch waren ze, zooals ik u vertelde, groote genezers. Deze krankzinnigheid is ruimtelijk diep; in dit geval is de ziel één geworden met de af gelegde levens, waarin het' één komen tot stand komt. Nu spreken het goed en kwaad van het innerlijke leven en treden de carmische wetten naar voren. En carmische krankzinnigheid is ongeneeslijk. De vierde graad wordt dan overschreden en de evenwichtsgrens lost volkomen op. En wat voor Moeder Aarde de dampkring is, is deze grens voor u als mensch: de eigen bescherming.

Wie buiten de eigen bescherming treedt moet de wetten van ons leven kennen en overwonnen hebben of is verloren. Deze priesters bezweken in de trance. De astrale wereld nam bezit van hun levensgraad en er was niets tegen te doen, hun eigen leven voerde hen in deze oerkrachten en daartegen waren ze niet gewapend. Zij kenden zichzelf niet. Nu verbraken zij zelf hun evenwicht tusschen stof en ziel en sloegen een groot gat in dien astralen muur, waardoor het andere leven in de ruimte naar binnen kon wandelen om bezit te nemen van dit leven. Moeder Aarde heeft elk mensch en dier de eigen bescherming geschonken of ge zonk te diep in uw slaap weg en het evenwicht zou oplossen. De natuurlijke hulp voor den mensch konden zij niet meer herstellen, door eigen wil hadden ze deze cosmische bescherming afgebroken. En wanneer deze priesters bezwijken, wat wil uw charlatan dan beginnen?
Wanneer het medium in onze handen een taak te volbrengen heeft en er waarlijk geestelijk voedsel ontvangen kan worden, voorkomt de meester al deze gevaren, voorzichtig wordt nu een andere bescherming opgebouwd. Eerst daarna is het mogelijk het medium los te maken van het eigen leven. Deze ontwikkeling is noodig en duurt steeds jaren, zoodat ge kunt aanvaarden, waarom media niet ineens door Gene Zijde opgetrokken worden, wat heel veel menschen zich hebben af gevraagd.

Wij zijn
tot alles in staat en kunnen onmiddellijk handelen, maar we zouden het medium tevens krankzinnig maken, indien we dit leven en de astrale wetten nonchalant zouden behandelen. Het innerlijke leven van het medium moet in die ontwikkeling deze wetten overwinnen, eerst dan kunnen wij werken en steeds dieper gaan, wat aan de wijsheid vast te stellen is. In het begin van deze ontwikkeling is er geen contact, althans niet in dezen toestand, zoodat wij op eigen krachten moeten doorkomen en werken, het medium is er nog niet voor gereed. En tusschen den vierden en vijfden graad van slaap moet dezé ontwikkeling geschieden, steeds buiten het bewustzijn van het medium om, of het innerlijke leven denkt zelf en dan staan wij machteloos. Wij kunnen daarom zeggen — één op duizenden hebben contact. Duizenden wetten moeten er door het medium overwonnen worden, voordat het instrument zich in ons leven staande kan houden. En wie dat overwint is een Gevleugelde! Is een medium nu niet in den normalen slaap, zijn er stoffelijke stoornissen, u voelt het zeker, dan kan de meester dit leven niet eens van het organisme losmaken, er is nu disharmonie tusschen zielen stof.De groote media moeten daarom steeds goed slapen, of ze zouden zichzelf kapotbreken en wij kunnen niet beginnen. Zijn er lichamelijke kwalen aanwezig, de nietigste zelfs, het sluit ons af en van verdere ontwikkeling kan geen sprake zijn.
Als er eigenschappen in het leven aanwezig zijn, die afstemming hebben op de duistere sferen, dan reeds staan we machteloos, want wij kunnen haar niet overwinnen. Tijdens de uittreding komen de demonen erop af en hebben hierdoor met het aardsche leven verbinding en wij staan machteloos en kunnen niets doen. Die afstemming is dus tusschen leven en dood niet te beleven. Wie één slechte daad doet, is voor het hoogste mediumschap niet eens meer geschikt, die daad stemt het medium af op de gevaren in astralen toestand.
Ik zeg u nogmaals — één op millioenen, die volkomen los komt van het stoffelijke leven, want het bezit van de Groote Vleugelen is een Goddelijk geschenk.

Dat wordt niet zoomaar in uw

handen neergelegd, hiervoor dient ge uw eigen leven in te zetten. Wanneer wij spreken van eigen leven inzetten, dan bedoelen we hiermede, dat al de occulte wetten overwonnen moeten worden en dat kost het medium het eigen leven, want de bewuste en onbewuste krankzinnigheid staan voor de deur. Maar kunt ge deze wetten overwinnen, dan wacht u het cosmische geluk en gaat het eeuwige leven voor u open.
De ingewijde uit het Oosten heeft de zeven graden van slaap niet eens leeren kennen en die is toch waarlijk een bewuste. De fakir en magiër stellen zich ér op in en leeren deze wetten kennen, ze behooren tot hun studie. De ingewijde beleeft zijn eigen wereld en zoekt het in de sferen van licht, wil **God** als het **„Absolute”** zien en komt soms heel ver van zijn eigen afstemming, waarin hij ziet en voelt en wijsheid ontvangt, die hij aan zijn leerlingen doorgeeft. Zoo dient hij de menschheid.
De Ingewijde beleeft dus de graden van slaap om in onze wereld te zien, maar blijft toch met zijn organisme verbonden. Hij beleeft nu de

splitsing van persoonlijkheid

door concentratie in
astralen toestand, de magiër komt tot eenheid voor zijn stoffelijke overheersching en beleeft de behamelijke kunst. Hierin ligt het verschil, waarin de Ingewijde de astrale ruimte omvat, beleeft de magiër zichzelf. Magiër en fakir volgen en beleven één richting, die gericht is op de stoffelijke wetten, de Ingewijde stemt zichzelf af op de wetten na den dood en wil zijn God zien. Wanneer de Ingewijde den vijfden graad van slaap nadert, komt hij los van de stoffelijke wetten en kan hij gaan waarheen hij wil, indien ook hij een eigen bescherming opgetrokken heeft. Nu moet in zijn leven geestelijke harmonie zijn, of hij wordt op dat oogenblik reeds door het kwaad in de ruimte aangevallen, want millioenen zielen loeren er op om intusschen in zijn lichaam af te dalen en bezit te nemen van het aardsche leven. Wie dus zichzelf niet kent is nu al een verloren man en keert krankzinnig terug of bezwijkt tusschen leven en dood. Hoe zij zichzelf overwinnen leert ge aanstonds kennen. De magiër gaat verder en bereikt de volgende graden van slaap en kan zijn
183
kunsten beleven. Staat de Ingewijde open voor astrale hulp, waardoor hij het natuurlijk veel gemakkelijker heeft, dan kan een meester van deze zijde hem helpen. Maar het Oosten is op die hulp niet ingesteld, het Oosten wil zélf een meester zijn en zoo sluit de Ingewijde zich voor astrale hulp af. Niettemin hebben ook zij toch hun eigen beschermgeesten, of niet één Ingewijde komt tot astrale hoogte. Er is steeds verbinding te ontvangen van de aarde af; in onze duizenden levens aan deze zijde is er wel één ziel, waarmede wij te maken hebben gehad

en met wie wij tot geestelijke harmonie zijn gekomen. Deze ziel zal ons in het zoeken trachten te steunen. En dat geschiedt dan ook, maar buiten hun eigen weten om, omdat een Ingewijde te trotsch is op zichzelf, waar het de astrale wijsheid betreft. Ze willen niet afhankelijk zijn, zélf — zélf willen ze overheerschen tusschen leven en dood en zoo komen zij soms tot ongelooflijke hoogten.

Vele occultisten hebben hun astralen tol met den dood moeten betalen, de wetten van ons leven straften hen af, vooral zij, die er té lichtzinnig mee omsprongen.

In dezen' toestand van slaap is het zieleleven overheerschend. Het organisme is overwonnen en moet luisteren naar den machtigen wil van den mensch. Het Oostersche medium kan nu doen wat hij zelf wil. Wil hij den schijndood beleven — den epileptischen slaap — dan kan hij dat doen, niets houdt hem nog tegen. Hij stelt zich op verschillende lichamelijke stelsels in en brengt die buiten werking. Op hoogstens vijf procent ontneemt hij aan de stoffelijke organen het leven en dat stoffelijke deel is dan volkomen in zijn macht. Nu is hij als persoonlijkheid heerscher over het lichaam en kan er mee doen wat hij wil. Door deze studie is hij zoover gekomen, hij heeft de wetten voor stof en ziel leeren kennen en zich deze eigen mogen maken.

En toch heeft de mensch geen eigen wil — zegt men op aarde!

Niet één stoffelijk orgaan is nu buiten zijn concentratie. Hij behoeft zijn handen maar uit te steken en de wetten van leven en dood Eggen binnen zijn bereik. Toch is hij nu niet in staat om in ons leven waar te nemen, want zijn denken en voelen zijn inge184 steld op de stoffelijke wetten. De Ingewijde laat het aardsche leven volkomen los, hij als magiër beleeft de overwinning van zijn eigen kleed en kan zich thans levend laten begraven en, zoo hij wil, tevens nog andere wetten beleven. De Ingewijde kijkt om zich heen, staat in het leven na den dood en ziet voor zich de oneindigheid Gods, hij is als een klein kind en zal heel dankbaar zijn, indien hem iets getoond wordt van al die schatten, al de wijsheid, waarnaar hij verlangt. De magiër leeft nu aan deze zijde en is een levend doode, hij leeft thans in zijn eigen onderbewustzijn, waar hij zich veilig voelt en dat het dagbewuste leven overheerscht. Ook wanneer hij geestelijk en lichamelijk in slaap is, moet er zooveel procent bewust zijn in zijn organisme achterblijven dat het lichaam in leven blijft.

De lagere soort magiër komt hier niet overheen, dit is voor een magiër weer het allerhoogste, wat hij door zijn studie bereiken kan. De lagere soorten bezwijken allen, wanneer ze toch trachten het magiër-nirwana te betreden.

De magiër gaat dus drie graden dieper dan uw eigen normale slaap is en beleeft de occulte wetten, eerst dan staat hij voor de physische feiten. Hoe wonderlijk zijn wil is, zijn wil waarnaar de ziel luisteren moet, wordt u in het volgende duidelijk.

Als hij zich ingesteld heeft op het inslapen onder den grond — en hij zich levend laat begraven, — dan wordt hij toch op tijd

wakker. Hij stelt zélf het uur vast, wanneer hij wil ontwaken, en slaapt dan in. De menschelijke wil reageert op de seconde. De stoffelijke organen moeten luisteren of ze willen of niet, hieraan ontkomen kan niet meer. De menschelijke wil is thans overheerschend over alle stoffelijke stelsels en het innerlijke leven; hij, als de persoonlijkheid, heeft dat in eigen handen gekregen.
Nu komen er geen stoornissen meer voor of hij zou toch inslapen en het hart staat onmiddellijk stil.
Als hij zich in dezen toestand wil terugtrekken, sluit hij eerst de keelholte af, waarmee hij wil voorkomen, dat ongedierte tijdens zijn slaap naai' binnen wandelt en zijn darmen kapot vreet. Dit terugtrekken op zichzelf heeft hem een enorme studie gekost en hij is er dan ook eigenlijk voor geboren, dat wil zeg

185 Dit terugtrekken op zichzelf heeft hem een enorme studie gekost en hij is er dan ook eigenlijk voor geboren, dat wil zeg gen dat hij vele levens heeft gebruikt om deze diepte te bereiken, om het uiteindelijke zijn eigendom te noemen.

Nu
hij zoover is kan hij echter zijn astrale en stoffelijke kunsten beleven.
Is de keelholte afgesloten — hij slaat zijn tong terug — dan stelt hij zich in op den slaap en op de ademhalingsorganen. Daarna gaat hij denken, zijn ongelooflijke concentratie komt nu in dienst en hij zegt tegen zichzelf:
„Ik wil — ik wil dien dag en op dat uur ontwaken."
Deze ingestelde wilsconcentratie is moordend nauwkeurig. De wil zorgt voor het ontwaken, tot die eenheid is hij gekomen.
En geen seconde later wordt hij wakker, de menschelijke wil roept de achtergebleven levenskracht tot het actief-zijn terug en nu keert ook hij weer naar het dagbewuste leven om deel te nemen aan deze werking èn om het organisme weer in handen te nemen. Wil hij.kort slapen, hij behoeft het maar te willen, in niets weigert zijn stoffelijk uurwerk. De achtergebleven vijf procent zorgen dus voor het in leven blijven van het organisme. In dezen toestand is de hartslag niet eens meer te hooren, de stoffelijke slag lost dan ook op, maar de geestelijke hartslag is in werking getreden. Dit is enorm diep voor u, maar tevens te verklaren, als u aanvaarden kunt, dat ook wij na den dood ons hart voelen kloppen en dat er bloed in ons lichaam stroomt, zóó waarachtig is ons leven. De astrale hartslag

zorgt nu voor de stoffelijke werking en kan dit doen door
de vijf procent wilskracht van den magiër, een kracht, die als
energie is en het lichaam in leven houdt. Die energie geeft
aan de astrale werking voor het hart bezieling, zoodat de dood
niet kan intreden. De magiër kent al deze wetten niet eens, hij
zou u er geen antwoord op kunnen geven, in ons leven eerst
hebben wij die wetten leeren kennen.
Vijf procent levenskracht achtergebleven in het organisme
trekt de astrale wetten aan, waardoor een half stoffelijke en
half geestelijke toestand wordt ingesteld. De magiër weet, dat
zijn hartslag niet meer te hooren is. Wat men hoort is het zachte
gesuis, heel zacht, maar toch nog hoorbaar, dat de werking van
186
het hart is, die dus halfstoffelijk en geestelijk de regeling van
» het hart overgenomen heeft. Alle stoffelijke organen werken
thans door die vijf procent wilsuiting. Elk orgaan is terug te
voeren tot het nulstadium, maar dan treedt de dood in. Tot één
procent is aan het organisme de eigenlijke levenskracht te ontnemen,
dan nog blijft het organisme in leven. Zelfs tot de
schommeling tusschen leven en dood, de weegschaal voor beide
organismen, is u als mensch nog overheerscher, even hieronder
breekt evenwel het fluïdekoord en treedt de dood in.
Na den vijfden graad van slaap moet dit geregeld worden.
Langzaamaan trekt de menschelijke wil zich als de persoonlijkheid
terug en moeten de stelsels het leven loslaten. Het
lichaam raakt nu vrij van het bewuste leven en dit komt door
de persoonlijkheid tot stand, die dus van zichzelf een studie
heeft gemaakt. Hierdoor is de magiër aan zijn kennis gekomen.
Het wonderbaarlijke, dat hij thans in handen heeft en dat zijn
verkregen bezit is, wordt u duidelijk, wanneer ik u zeg, dat het
organisme toch geen doodskleur heeft, ook al is de natuurlijke
tint even opgelost. Door dit langzame loskomen van zijn stelsels
is er van innerlijke, lichamelijke stoornis geen sprake. Dat beleeft
echter elk lichaam; wanneer het leven uit het lichaam wegtrekt
verandert de huidskleur onmiddellijk en zien we de doodsverschijnselen
voor ons. De magiër voorkomt dit alles, doordat
hij zich langzaam terugtrekt en zoodoende kunnen er geen
bloedstoornissen ontstaan. Hierdoor treden echter de verschijnselen
naar voren. Hij heeft dat alles in handen gekregen en dit
behoort tot zijn studie. De plotselinge schok stoort den bloedsomloop
en die stelt weer stelsels buiten werking, wat het hart
niet verwerken kan. De magiër heeft al de lichamelijke organen
onder controle door zijn ontwikkelden wil en de kennis van
lichaam en ziel, van zichzelf.
Wij zouden boekdeelen kunnen vullen over deze enorme wijsheid,
ge leert dan eerst uw eigen lichaam kennen, zoo diep is de
beteekenis van uw toch zoo eenvoudig stelsel. Het menschelijke
leven van een medium is er te kort voor om al deze bovennatuurlijke
wetten vast te leggen. Zoo gaarne komen wij tot u,
187
om de menschheid deze astrale wijsheid te schenken. Wilde de

wetenschap maar luisteren. Mijn God, wat zoudt Gij dan aan uw kind op aarde kunnen schenken — is het gebed, dat wij nu reeds tot Hem zouden willen opzenden, zoo grootsch en heilig is deze studie over het menschelijke lichaam en het leven daarin. Wellicht komt het, door dit instrument is het aan de aarde te schenken. Wij zijn er volkomen voor gereed!

Iets van dit inslapen is er in het Westen bekend. Het is maar een kleinigheid, toch bezitten tal van menschen deze concentratie, waardoor ze b.v. steeds zonder uurwerk op tijd wakker worden. Deze menschen stellen zich als de magiër op tijd in en zie, in den morgen worden ze op de seconde wakker. Dit is niet aangeboren, het is door hen verkregen door het te willen. En die kleinigheid wil, zorgt nu voor het ontwaken. Niettegenstaande dat, voert het u toch in de richting van den magiër. Heel veel menschen hebben hiervoor geen klokje meer noodig, het innerlijke uurwerk is onfeilbaar. Het lijkt ongelooflijk, doch tal van menschen kunnen het u bevestigen dat ge door concentratie op één punt alles kunt bereiken, mits u er maar aan gaat beginnen. De menschelijke wil is overheerschend voor stof en ziel. Het zijn de wetten van het lichaam en die van het innerlijke leven, die door de persoonlijkheid overwonnen worden.

De Lama-priesters vliegen erdoor. Ze ontdoen zichzelf van de zwaartekracht en zweven over de aarde, ze kunnen zich in korten tijd ongelooflijk ver verplaatsen. In Thibet leven deze menschen, ook zij hebben de magische wetten overwonnen en zich de gaven voor de physische occulte verschijnselen eigen gemaakt. Ze leviteeren zichzelf door hun ontwikkelde, bewust ingestelde wilsconcentratie.

Als een astraal uurwerk luistert het innerlijke leven naar dit bevel. De Oosterling begreep toen, dat het organisme overwonnen kon worden. Het innerlijke leven heeft geen beteekenis, de persoonlijkheid is het, die al die stelsels beleven moet en in handen moet hebben. De menschelijke wil in het Westen is levend dood en nog onbewust, het Oosten daarentegen heeft hierin een enorm bewustzijn behaald en het hoogste kunnen

188

bereiken. Nu traden de magische wetten naar voren en leerden ook de priesters die kennen.

Het op tijd wakker worden is dus een kwestie van denken en willen. Ge gaat nu rustig slapen, de wil, op het leven ingesteld, is thans uw uurwerk. Het leven luistert, deze wil is alleen dan op te heffen, indien de persoonlijkheid het uur heeft beleefd. Iets dat verlangd wordt, moet beleefd, worden of het komt niet van uzelf los. Het Oosten heeft al deze wetten beleefd en ze tijdens de studie kunnen vaststellen, ook al weet men ook daar nog weinig van astrale kennis en graden af.

Een fakir en magiër hebben hun wil op volle kracht leeren kennen. Ze weten, dat millioenen menschen geen wil bezitten. Zij hebben door hun studie kunnen vaststellen, dat de mensch slechts op hoogstens vijf en dertig procent wils-uiting leeft, de andere procenten liggen in u en worden nimmer verbruikt. Dit

moet u aantoonen, dat ge. als mensch nog moet ontwaken voor het eigenlijke natuurlijke stadium, waardoor het leven op volle honderd procent beleefd wordt. In uw maatschappelijk leven bereikt u dat niet, soms uw schilder en andere kunstenaars even en die denken reeds, dat ze onder inspiratie zijn.
U ziet, dat ge als mensch voor duizenden toestanden nog moet ontwaken.
Nu het Oosten den eigen natuurlijken levensgraad behouden heeft, is de magiër zoover gekomen. Ze leerden zich nu splitsen en door deze splitsing van stof en ziel kreeg de persoonlijkheid de occulte wetten in handen. Daardoor begreep de magiër, dat het innerlijke leven noch de stoffelijke stelsels iets te vertellen hadden aan de persoonlijkheid en hij die wetten moest kunnen overwinnen. Hij werd nu overheerscher en groef zich bewust in om toch niet te sterven.
Een priester begon over al deze wetten na te denken en wilde weten, wat er eigenlijk in hem leefde. Wat is het leven, vroeg hij zichzelf af. Wat ben ik, als ik daar neerlig en ingeslapen ben en het leven van den dag aan mijn bewustzijn ontgaat? Wat is slaap? Is het geen tijd verknoeien? Moet een mensch inslapen? Hij wilde er meer van weten, deze priester, want hy begreep
189
tevens, dat er tal van wetten in hem waren, waarvan hij niets wist. Hij begon te denken, bleef erop doorgaan, totdat hij in staat was het leven van zijn hand op te trekken, zoodat hij het vleesch kon doorsteken en toch geen pijn voelde. Hij vond het zoo merkwaardig, dat in hem het verlangen ontwaakte zijn geheele organisme uit te schakelen. Wat dan, dacht hij, als mijn lichaam neer ligt en ik? Ben ik iets anders dan mijn lichaam? Is in mij aanwezig een ander ik, dat bestuurt wat ik voor de aarde ben en een mensch is? Hij vond zichzelf ongelooflijk, nog nimmer had hij dergelijke vragen kunnen stellen, nu ineens begreep hij, dat hij zelf meer moest zijn dan dit ééne, dat dood ging.
Toen hij zijn hand doorstoken had, hij dat stoffelijke deel bekeek, hem geen pijnen hinderden, begreep hij ook, dat hijzelf die pijn kon zijn, want hij wilde immers, dat de hand pijnloos werd. Hij dacht na, dagen lang en weken achtereen, toen geloofde hij het wonder te begrijpen. Hij begreep, dat dit een wonder was; hij zélf wilde, dat de hand geen pijn beleefde, want de hand kon toch niet denken? Wie bestuurde de hand, gaf de hand leven? Hij natuurlijk, hij was dus overheerscher van zijn eigen hand, hij had nu reeds zijn hand onder controle, de hand moest naar hem, naar zijn wil luisteren.
Maar waar was nu het leven van z'n hand? Hij stelde er zich op in en zag, neen hij voelde, dat de hand nu in zijn schouder leefde. De hand was er nog wel, maar leefde ergens anders, hijzelf wilde, dat de hand daar, het leven van de hand bleef.
Nu liet hij het leven afdalen en zie, de hand ontspande zich en kreeg het eigen leven terug.
Deze priester ging verder en bereikte een magische hoogte,

maar verloor toen zijn eigen leven. Een ander nam zijn lichaam over en de krankzinnigheid trad naar voren. Door een einde aan zijn leven te maken kreeg hij zijn vrijheid terug, doch hij had het aardsche leven erdoor verloren en leefde nu in de astrale wereld. Zijn onderzoek voerde hem dus naar deze zijde, maar hij zou op aarde terugkeeren om zijn studie voort te zetten.
Dit is de moeite waard om te volgen, het is het leven van den
190
eersten magiër op aarde, dat ik u zal beschrijven, maar waardoor wij tevens al deze wetten leeren kennen. Ook leert ge uw slaap kennen en hoe diep uw slaap is en welke beteekenis de slaap voor de ziel en het lichaam kan hebben, indien u de wetten ervan beleven kunt.
Deze priester beleefde, dat zijn hand, die vrij gekomen was omdat hij dat wilde, ergens anders in zijn lichaam leefde. Die hand, voelde hij, behoorde nog tot het eigenlijke leven. Indien hij kon maken, zoo zei hij tot zichzelf, dat het geheele lichaam los kwam van het stoffelijke lichaam, wat zal er dan geschieden? Hij wilde trachten het te voelen. Maar — vroeg hij alweer — waardoor is dit leven ontstaan? Waartoe behoort het leven van een hand en al dit leven vap mij zelf? Dit wat ik ben? Groote raadsels waren het, maar hij wilde die raadsels oplossen. Het was eigenlijk allemaal te machtig voor hem, hij moest rustig verder gaan. Het was hem volkomen duidelijk, dat als hij de innerlijke hand uit zijn greep losliet, wat hij door het denken bereikte, het leven dan terugvloeide in de stoffelijke hand en de hand weer normaal werd.
Door gedachtenkracht trok hij de innerlijke hand op en legde haar ergens anders neer naar verkiezing. Welke krachten maakten dat hij zelf kon denken voor een hand? Ook dat wilde hij weten. Maar hij voelde, dat het daglicht hem stoorde en de duisternis hem kon helpen denken en dus sloot hij zich in zijn cel op.
Hij komt zoover, dat de hand geen leven meer heeft en nu als een dood deel naast zijn lichaam hangt, waarvan hij angstig Wordt en onmiddellijk laat hij het leven terugvloeien. En zie, als normaal zag hij de hand, zij kreeg weer dezelfde kleur en voelde warm aan. Hij beleefde zuiver het af sterven van zijn hand en ging toen verder. Hij voelde tevens, dat de bloedsomloop vertraagde en hij dien kon regelen, zooals hij dat zelf wilde en hij vond alles een groot wonder. Hij leerde heel veel in deze duisternis, maar de hand mocht niet sterven, hierin dacht hij verkeerd.
Hij voelde, dat hij te diep had gedacht. Hij gaf thans iets meer leven aan de hand en nu keerde de hand in het normale
191
terug, waardoor hij zich zeer gelukkig voelde.

Een tiental keeren
probeerde hij dezelfde methode en het ging als vanzelf, nu
hij eenmaal zoover gekomen was. Hij kon zijn hand voeden
zooals hij dat zelf wilde, waardoor hij begreep, dat de hand zijn
eigen bezit was geworden. Vroeger hoorde de hand hem ook
toe, maar thans overheerschte hij dat lichaamsdeel en moest
het naar hem luisteren. Nu wilde hij den geheelen arm onder controle
stellen en ook dat lukte hem volkomen. Hij doorstak zijn
arm op verschillende plaatsen, maar het deed.hem geen pijn.
Nu wilde hij al de organen van zijn lichaam overheerschen. Dat
te bereiken op de innerlijke organen leek hem zeer moeilijk, en
toch wilde hij de darmen, maag en nieren en alle andere stelsels
van het eigenlijke leven ontdoen. Wat zou hij dan beleven?
Toen hij de armen overwonnen had probeerde hij het met zijn
beenen. En ook het been luisterde naar zijn wil en liet zich
door hem losmaken van het lichaam. Hij kon het been doorsteken,
bloed vloeide er niet en pijn voelde hij in het geheel
niet. Dat te beleven met alle stelsels leek hem een groot
wonder, maar hij zou het probeeren.
Zijn denken en voelen, begreep hij, stonden ingesteld op zijn
armen en beenen, hij was het, die de lichaamsdeelen voedde,
niemand anders. Zijn denken stond daarop ingesteld en dat denken
kon hij aan die organen onttrekken. Nu de innerlijke organen
nog en dan? Zijn organisme had dan niets meer te willen,
hij was overheerscher. Welke wonderen beleefde hij toch? Dit
waren toch wonderen? Wist er één mensch iets van?
Zijn concentratie stond ingesteld op het uiterlijke en innerlijke
leven. Toen de bloedsomloop luisterde naar zijn wil, begon hij
weer te denken. De beenen weigerden thans, er was geen leven
meer in, hij was het leven. In de duisternis van zijn eigen cel
komt hij tot het denken en voelen en hij versterkt zijn wil. Het
bloed stroomt door aderen, weet hij, en die aderen zijn in zijn
macht. Hij kan met het bloed doen wat hij zelf wil, maar het
bloed wordt weer gevoed door hem zelf. Wil hij het langzaam
laten stroomen, wat door het denken geschiedt, dan ontneemt
hij tegelijk het leven aan het been. Machtig mooi is het. Hij
192
strekt zijn hand uït en op hetzelfde oogenblik is die hand als
dood. Toch houdt hij het leven erin en blijft de hand warm
aanvoelen, gaat hij verder, dan wordt de hand ijskoud en dat,
heeft hij geleerd, moet niet. Hij moet dat voorkomen of hij

kan niet normaal denken, de hand stoort hem dan. Die koude hand is als een lijk en iets, dat dood is, voelt hij, leeft niet en móét storen. En stoornissen onder het denken belemmeren hem in zijn studie. Hij weet wat hij moet doen.
Nu al die andere organen nog. Leer ik? Ja, wat, wat zal hij leeren? Hij is erdoor verlangend geworden en wil het weten. Uren lang stelt hij zichzelf vragen en geeft zich tevens antwoord. Wel valt hem op, dat plotseling die gedachten in hem opkomen. Wie is hij eigenlijk? Hij leerde nu, dat elk orgaan zijn eigen beteekenis heeft, maar dat toch al die organen weer met elkaar in verbinding staan. Hij gaat verder en stelt het been buiten werking, maar wil toch zijn rugspieren in beweging brengen om te voelen, hoe daarin de lichaamsdeelen reageeren.
Nu hij zijn concentratie op het zenuwstelsel instelde, weigerde het been en kwam niet van het leven los. Wat heeft dit weer te beteekenen, vroeg hij zichzelf af. Waardoor weigerde het been? Dagen lang denkt hij er over na, probeert het steeds weer opnieuw, maar het lukt hem niet. Er is een stoornis in zijn denken, voelt hij, maar waar ligt die stoornis?
Het is wéér plotseling, dat hij denkt te weten, alsof een ander hem die gedachten heeft geschonken, ze komen vanzelf in zijn leven. Hij voelt nu, dat het been door andere organen wordt gevoed en die organen overheerschen hém weer, hij moet ook die in zijn macht hebben, wil hij verder kunnen gaan. Die organen moet hij allereerst onder controle brengen. Het been, voelde hij, had beteekenis voor die andere organen, voor het been moet hij een anderen weg volgen. Nu volgt hij het spierenstelsel en stelde daarop zijn concentratie in.
Hij volgt dit stelsel en komt er door in zijn been, zoodat hij het been en het spierstelsel begon te voelen. Hij keerde terug tot den bloedsomloop en het aderenstelsel, volgt dat leven in gedachten en brengt het onder controle. Hij legt steen op steen
193
en bouwt nu aan een astraal gebouw, het leven na den dood •— den geest.
Toch trok hij het leven van het been in zich op en bracht het naar de maagstreek, hij wist eigenlijk nog niet waar hij dat leven zou neerleggen, het kwam zoomaar in hem op en hij volvoerde, waaraan hij dacht. Het been was nu gevoelloos, maar even daarna kreeg hij het ontzettend benauwd. Het leven van het been hinderde hem op de maagstreek, hieraan had hij niet gedacht, dat was een nieuw verschijnsel voor hem. Even daarna kreeg hij een ontzettenden honger. Wat waren dit voor verschijnselen en waardoor kwamen ze tot stand? Dagen lang dacht hij er over na en ging intusschen verder en probeerde het telkens weer opnieuw. Wanneer hij het leven tot het been terugvoerde, minderde het hongergevoel. Merkwaardig is dat, dacht hij, tot hij opeens begreep, dat de maag al dat leven niet kon verwerken. Hierdoor kreeg de maag honger en dat verschijnsel bracht hij zelf voort, door zijn denken kwam het tot stand. Hij liet zijn concentratie verzwakken

en de pijnen, door den honger naar voren geroepen, gingen weer
weg. Thans begreep hij. In normalen toestand voelde hij zijn
maag niet, nu voelde hij een dubbele maag, de kracht, begreep
hij, was voor dit lichaamsdeel te veel.
Toen hij dit begreep danste hij van pret in zijn cel rond en
vond zich een groot wonder. Al die lichaamsdeelen hadden
eigenlijk nu al niets meer te zeggen, hij was heerscher. Alleen
begreep hij nog niet hoe verder te moeten gaan om alle organen
te overwinnen. Hij zou nu moeten voorkomen, dat
de maag gestoord werd. Ineens wist hij het weer en juichte
opnieuw. Die kracht moest hij ergens anders heen voeren.
En dan? Maar dat is heel natuurlijk, dan kon hij verder
gaan en waren er geen stoornissen. Zouden die krachten
niet overal storen? Dat wil hij weten en-hij gaat verder. Hij trok
het leven van het been in zich op, maar hield het in zijn concentratie
vast en legde het ergens anders neer. Toen hij het
hooger bracht en het in gedachten in zijn hoofd wilde neerleggen,
kreeg hij plotseling zulke barstende hoofdpijnen, dat hij
194
dacht eronder te bezwijken. Op dat oogenblik kon hij niet
eens meer denken en was dus volkomen fout. Dat ging niet!
Toch probeerde hij het opnieuw. Direct daarna stroomde het
bloed uit zijn neus en was bijna niet te stillen en het leven
van het been vloeide weer van hem weg. Hij moest toen van
voren af aan beginnen, maar wilde eerst denken, dit verschijnsel
kende hij niet. Wat moet ik eigenlijk beginnen,
vroeg hij zich af. Hoever ben ik al? Hij maakte telkens een
, wandeling door zijn lichaam en volgde al de stelsels, niet
tien, maar honderd maal legde hij het leven van zijn been
in zijn hoofd neer, totdat hij er duizelig van werd en moest
ophouden.
Waar het leven van het been kwam en hij het neerlegde,
stoorde het de andere organen. Hij voelde, dat zijn oogen uit
de kassen puilden en dat het hoofd gespannen stond, want
zijn lippen waren heel dik. Op dat oogenblik weigerde tevens
de ademhaling en dacht hij te zullen stikken. Toch bleef hij
naar dit raadsel zoeken en dacht niet aan opgeven, hij wilde
wéten. Beide beenen luisterden naar zijn wil, nu nog het volkomen
oplossen van het leven en dan kon hij verder gaan.
Waarheen? In gedachten vertoefde hij buiten zijn cel, hij
maakte even een korte wandeling. Wat moet ik buiten doen?
Wat wil ik daar eigenlijk, komt er in hem. Buiten? Wat beteekent
dit buiten voor mijn leven?
Plotseling gaf hij een gil en riep: „Ik heb het, ik heb het, ik
ben er!”
Nu kon hij voortbouwen. Hij stelde zich nu op het niets in,
op het leege in hem en buiten hem, op de ruimte. Die ruimte
was het buiten, dat in hem kwam. Ik heb dus niet voor niets
een wandeling gemaakt. Hij trok het been tot daar op. Eerst
het linker-, dan het rechter- en liet ze daarin achter. Nu was
zijn maag vrij en kon hij verder gaan. Hoe prachtig is het,

dacht hij, wat een wonder. Het leven van het been leefde nu in de ruimte, beide beenen konden hem niet meer hinderen en hij kon hen terugtrekken wanneer hij dat zelf wilde. Hij ging zelfs nog verder.

195

Toen hij aan het linkerbeen dacht en met dat been wilde trappen, trapte het been en deed, wat hij wilde, dat het deed. Ook het rechterbeen gehoorzaamde zijn wil en trapte. Nu liet hij de beenen buiten hem om loopen en ook dat ging als vanzelf. Kijk, kijk toch, dacht hij, mijn beenen dansen van de pret en ze zijn net zoo gelukkig als ik. En de beenen waren ook gelukkig. Maar hij was het, die het geluk erin legde. Dans, dans, ik wil dat je danst, beenen van mij, mijn eigen beenen, danst toch. Dagen lang speelde hij met zijn beenen, liet hen de vreemdste capriolen maken, totdat hij er zelf genoeg van had. Wat is het? Een nieuw wonder leerde hij nu weer kennen.

De beenen zakten in elkaar en legden zich daar neer om te slapen. Ook hij voelde zich suf en wilde inslapen. Even slechts, toen schreeuwde hij het uit van de pijn. Wat is het? Bliksemsnel trok hij zijn beenen terug en nu ging de pijn weg. Ook dit was weer nieuw, heel nieuw voor hem en dit zou hij willen leeren kennen. Hij legde zich neer om te slapen, zijn dagtaak was voorbij. De medepriesters brachten hem eten en drinken, maar hij wilde hun nog niets zeggen, eerst wilde hij zoover zijn, hoe verlangend ze ook waren. Toch kon hij er geen weerstand meer aan bieden en hij verbrak even zijn opsluiting. Waar ben ik toch, dacht hij, wat een vreemde wereld is dit leven eigenlijk, in vergelijking met dat, waarin ik leef, als de duisternis om mij is.

Den volgenden dag ging hij weer verder, nam eten en drinken mee voor langen tijd en zette zijn studie voort.

Toen hij aan eten dacht, schrok hij vreeselijk. Hoe is het mogelijk, ik heb bijna niets in al dien tijd gegeten of gedronken. Hij had geen tijd om aan eten en drinken te denken en het lichaam zond die behoefte niet eens tot hem. Alweer iets nieuws.

Hij gaat verder waar hij gebleven is. Zijn beenen dansen weer en hij doet het, door aan de beenen te denken, het is alles ontzettend mooi. Maar plotseling voelt hij een schok, hij voelt duidelijk, dat men naar zijn beenen grijpt. Ook de pijnen

196

komen nu terug. Men pakte zijn beenen af? Wie kon hem zijn beenen afnemen? Toch had hij het gevoel, dat handen naar zijn beenen grepen en deze omknelden. Die druk voelde hij heel duidelijk. Hij moet zich hevig inspannen wil hij de beenen bevrijden, maar het lukt. Dit begrijpt hij niet. Kon men in deze ruimte denken? Of had hij een fout begaan? Iets aanvoelen en daarop kracht zetten, kon alleen een mensch. Waren deze gedachten van een mensch? Wist men in de ruimte van

hem af? Nogmaals probeerde hij het en even later werden opnieuw zijn beenen vastgepakt en gedrukt en heel stevig ook, zoodat hij dacht, dat ze uiteen werden gerukt. Hij liet zijn krachten iets verzwakken en zie, de beenen gaan van hem weg, ze worden voortgesleept. Door wat? Wie leeft er in die wereld, in deze ruimte? Hij trekt de beenen met al zijn krachten terug, rukt ze eigenlijk uit handen, alsof hij om zijn eigen beenen moet vechten, en komt tot bewustzijn. Onmiddellijk moet hij weg en rent naar de andere priesters. Hij wil bun het ontzaglijke nieuws vertellen, want hij is niet meer zeker van zichzelf.

Nu maakt hij hun duidelijk hoever hij is gekomen en leert hun het loskomen van het organisme, maar gaat zelf verder. Ze beginnen te denken en willen bereiken wat hij heeft beleefd. Toen'hij verder ging, nam hij zich voor over zijn beenen te waken en scherper op te letten, wellicht kwam hij dan achter het vreemde raadsel. Er was gevaar in de wereld, waarin de beenen leefden. Wat was dit eigenlijk voor een ruimte? Was het een wereld als deze? Dat hij hier niet eerder aan gedacht heeft, voelt hij, kwam doordat hij ingesteld is geweest op de beenen. Nu begrijpt hij het en zal er aan denken, hij moet het weten. Hij zal nu zelf ook meegaan en opletten.

Hij laat zijn beenen weer dansen en zie, een mensch trekt aan zijn beenen en wil hen bezitten. Hij trekt hen terug en kijkt in die andere wereld en volgt het wezen, dat op zijn beenen loert. Ik ben hierin niet meer alleen, denkt hij, anderen zijn mij toch voor? Ik ben tot hier gekomen, anderen hebben het reeds bereikt. Hij ziet niet één mensch, maar tientallen. Waar

197

komen deze menschen vandaan? Leven er in deze ruimte menschen? Toch liet hij de beenen weer los, bracht hen in die wereld en volgde alles. Hij kon hen duidelijk zien. Toen die menschen kwamen om hen te grijpen trok hij hen terug. Hier dacht hij lang over na en vond het machtig interessant.

Het
was een andere wereld, wat hij wist kende men onder de menschen nog niet, dat was hem duidelijk. Dit was echter iets nieuws en leerde hij kennen.
Mijn beenen, voelt hij, behooren bij dat waarin ze leefden en dat is een ruimte en die ruimte is een wereld. Dat was een wereld en het iets van hem waren beenen. Beenen en ruimte, ruimte en beenen zijn één. Zijn, denkt hij verder, als het leven van de ruimte. Stop! Opnieuw beginnen! Mijn beenen zijn van mij en die wereld is een ruimte. Dit, voelde hij, was heel duidelijk. Indien zijn beenen niét van die wereld waren, dan konden ze er tevens niet in leven en dat heeft hij kunnen volgen. Beenen en armen, hoofd —■, hij schreeuwt het weer uit van de pret. Hij is er bijna, hoofd, armen — nu rustig denken, maar hij kan niet meer. Hij trekt zijn beenen terug en rust eerst wat uit. Wat drinken zal hem goed doen. Hij neemt een slok en spuwt het weer uit ook. Wat is dat? Weer wat nieuws, een nieuw verschijnsel.
Hij begrijpt het heel vlug en concentreert zich op het drinken, nu blijft het drinken in zijn maag, maar het hindert hem.
Weer een verschijnsel, voelt hij, waar moet ik nu eerst aan beginnen? Hij denkt rustig na en voelt het. Hij heeft eten noch drinken noodig in dezen toestand, hij kan buiten eten en drinken, maar hij is doodmoe. Ook die moeheid is te overwinnen?
Hij doorvoelt alle stelsels en denkt, als hij zoover is, dat hij tevens die verschijnselen overwonnen heeft. Eerst dit van het lichaam moet hij weten of het stoort hem in zijn denken voor die wereld. Iets tot zich nemen maar niet te veel, lijkt hem het beste, dan storen de organen niet. Hij doet het, drinkt nog eenige druppels en zie, hij voelt er zich nu krachtig door. Thans kan hij verder gaan. De beenen behooren bij die ruimte en zijn gelijk die ruimte. Zijn beenen maken deel uit
198
van die wereld. Hier staat hij stil en kan niet verder denken. Toch moet hij die wereld kennen, maar hoe is dat mogelijk? Ik... zelf ben als die beenen. Dit van mij ... houdt dit vast, moet daarheen. Hij denkt het te voelen. Beenen hebben ook een romp. In die romp leven darmen en andere stelsels en die hooren erbij. Al die stelsels hebben leven. Ik ben er — ik ben er! Ik denk goed, ik kom er, jubelt hij het uit. Alle stelsels

moeten naar die ruimte toe. Ga ik niet verkeerd? Neen, al deze stelsels — ik zelf moet naar mijn beenen toe, eerst dan kan ik verder. Voorzichtig denkt hij in die richting en hij zal zichzelf overwinnen. Alles wat ik ben moet naar de beenen toe. Hij voelt nu zichzelf aan en begrijpt, dat hij heel zwak is. Eerst rust nemen en dan verder gaan, lijkt hem het beste. Hij maakt het teeken, dat hij met de anderen afgesproken heeft en ze komen hem uit zijn cel bevrijden.
Na korten tijd is hij zoover, voldoende versterkt wil hij verder gaan. Ook eenige andere priesters maken vorderingen en hij wijst hun den weg, helpt hen zooveel hij kan, zoodat ze zich kunnen doorsteken. Het is reeds in den omtrek bekend, elkeen wil deze wonderen zien en men heeft er gaarne iets voor over. De priesters zien hun voorraadschuur gevuld en kunnen nu hun studie voortzetten.
Hij begrijpt, dat hetgeen hij thans zal beleven ongeloof lijk is, indien hij zichzelf overwint. Maar wat dan, denkt hij, als ik daarin ben, met dit? Dit lichaam, dat ik verlaat en dat daar blijft neerliggen in mijn cel? Maar dat komt later, voelt hij, eerst het andere. En op het andere stelt hij zich weer in.
Hij maakt zijn beenen vrij, laat er zooveel kracht in achter, dat ze niet sterven kunnen en denkt nu aan zijn onderlichaam, dat er bovenop moet. En dan zal hij wel weer verder zien.
Buik en darmen moeten een zelfden weg volgen als zijn beenen en dat is mogelijk. Hij gaat denken en voelt, dat hij zijn beenen moet beschermen, onzichtbaar maken voor die menschen, dan kan hij verder gaan. Hij stelt er zich op in en ziet, dat een damp als een wolk de beenen afsluit en onzichtbaar maakt. De beenen zijn zichtbaar, omdat ze licht uit199 stralen en door dat licht legt hij een aura om de levende substantie, die zijn beenen zijn. Hij begrijpt alles en is verheugd, dat hij zoover is gekomen. Ook om die menschen ziet hij een uitstraling. Hierdoor stelt hij vast, dat hij den goeden weg ingeslagen heeft en nu kan doorwerken. Hij begrijpt tevens, dat hij zijn beenen niet zoover had moeten wegzenden en hij mag die kunsten niet meer vertoonen. In stilte, buiten hen om, moet hij zijn werk afmaken. Hij moet zichzelf daarheen brengen en eerst dan zal hij verder zien.
Wanneer hij iets van zichzelf in die wereld brengt, komt er een gevoel van slaap in zijn lichaam, dat nog steeds hier op aarde is. Is het de stoffelijke slaap, vraagt hij zich af? Hij komt onder den druk van zijn organisme en toch moet hij voelen en denken. Hij komt zoover, onttrekt aan de stoffelijke organen het leven, brengt onderlichaam en borst met de daarin levende stelsels in die andere wereld en voegt hen bij de beenen, plaatst het eene lichaamsdeel op het andere en ziet nu, dat deze deelen de daarbij behoorende vanzelf tot zich trekken. Maar hij voelt zich in dit leven in slaap zinken en moet dat tot de laatste seconde weerstaan. Hij begrijpt, dat die stelsels van het zenuwstelsel los gemaakt moeten worden, voelt scherp aan waartoe dat dient en is volkomen

zichzelf. Zijn stoffelijke maag heeft thans geen eten meer noodig, de kracht ervoor leeft in die andere wereld, waarheen ook hij wil. Hij ziet, dat tal van lichaamsdeelen stoffelijk overwonnen zijn. Nu alleen het denkvermogen nog en hij is daar, waarvan hij alles wil weten.
Alles gaat prachtig, de stelsels willen dat, wat hun toebehoort, tot zich trekken en nu hij eenmaal zoover is en het evenwicht tusschen stof en geest verloren heeft, die wereld aan kracht en vitaliteit overheerscht, behoeft hij zichzelf maar los te laten en hij is bij al die stelsels, die tot dit, waarvan hij bezitter is, behooren. Thans houdt iets hem tegen en hij staat weer voor nieuwe problemen. Hoe moet hij denken om los te komen van zichzelf? Hij moet hier denken en daar en dit is niet zoo eenvoudig, want hij wil wakker blijven. Daar wil
200
V
hij denken en niet hier! Opnieuw komen er gedachten in hem en hij denkt het raadsel te voelen. Even denken en dan zichzelf loslaten.
Hij laat zich los, zinkt dieper in slaap, het stoflichaam voelt hij bijna niet meer, maar er komt angst in hem. Hij durft niet en weet niet waaraan te moeten denken. Toch lost het eene deel na het andere voor hem op en voegt zichzelf bij het astrale levende lichaam. Hij concentreert zich op al die stelsels, alleen het hoofd mankeert er nog maar aan en dan is ook hij in die wereld. Een wonderbaarlijk gezicht is het, hij ziet zichzelf zonder hoofd in die andere wereld, wandelt daar heen en weer, maar menschen ziet hij niet. Maar hij zal voorzichtig zyn en over al die stelsels waken. Gaarne wil hij daarheen en alles van die ruimte weten, hij leert wellicht al die menschen kennen. Heel machtig is het, wat hij ziet en voelt. Hij kan daar en hier denken. Indien hij zich laat gaan en zijn denken in dit organisme laat verzwakken, komt daar in die wereld een andere gestalte tot leven, maar dan heeft hij dit hier, het stoffelijke, verlaten. Hij komt niet tot het loslaten en toch, hij weet het, is er geen andere weg.
Rustig overdenkt hij iedere mogelijkheid en beseft: er is geen andere weg, ik zelf ben het, die nog heerschen kan over beide organismen. Hij laat zich los, voelt, dat het lichaam onder hem wegzinkt en stapt uit het aardsche in het andere, doch hij voelt tegelijkertijd zich duizelig worden en inslapen. Toch is hij klaar wakker, in die andere wereld voelt hij zich als in het organisme van de aarde en hij kan denken als daar, buiten die stelsels om, die nog in leven zijn en hij tijdens deze reis in leven houdt. Maar plotseling voelt hij een ontzettenden schok en komt tot zichzelf.
Wat is dat? Hij ziet, dat zijn aardsche lichaam gaat leven en toch heeft hij er niet aan gedacht. Hij staat er buiten, maar wordt erdoor in het aardsche gesmeten, de schok raakt zijn evenwicht en hij stort in. Hij voelt een ander mensch in en om zich heen en hij vraagt zich af, wat er intusschen is geschied,

hij móet het weten. Wie is er in zijn lichaam gestapt? Hij
201
tracht zich te oriënteeren en neemt waar, dat een ander bezit
van zijn lichaam heeft genomen. Hij spant zijn krachten in om
dien ander eruit te verwijderen en er ontstaat een gevecht,
waarin hij zijn tegenstander niet kan overwinnen.
„Eruit," schreeuwt hg den ander toe, „weg, uit mijn lichaam."
De mensch, die bezit heeft genomen van zijn stofkleed, roept:
„Stommerik, dit leven behoort je toe, niet dat waarin wij
leven. Nu zal ik voor jou leven, ik ben heer en meester in dit
organisme."
De magiër verzet zich, er ontstaat een vreeselijk gevecht, zoodat
de andere priesters hem hooren en hulp willen verleenen.
Is dat onze meester? Wat doet hij vreemd. Hij stapt zijn cel
uit en wil eten en drinken hebben èn een vrouw. Hij wil nog
even van het leven genieten. Hun meester eet zich vol, drinkt
voor vier menschen tegelijk, wat voor hen een groot raadsel is.
Hoe is de man veranderd, dit is hun meester niet. Vrouwen
moet hij hebben, hij wil léven!
Men vraagt hem waarom hij zooveel eet, maar hij geeft hun
geen antwoord. De meester gaat heen en hij wil voortaan
zijn eigen leven beleven. Hoe ze ook praten, het helpt hun
niets, hij kan doen wat hij zelf wil. De man is ontzettend
veranderd, maar hij is kalm, de demon in hem kent de wetten.
De magiër is bezeten. Een ander leeft in zijn stoflichaam en
die ziel kan hij niet verwijderen, hij heeft door enkele karaktereigenschappen
afstemming op dit leven. Hij leeft in zichzelf,
tot in zijn onderbewustzijn is hij afgedaald, kan niet
hooger komen dan tusschen den vierden en vijfden graad
van slaap, de eerste drie graden heeft de demon in bezit genomen
en deze houdt hem gevangen. De priester is een gevangene
in zijn eigen lichaam. Toch wil de priester denken
en hem boven zijn gedachten niet laten voelen, hij moet trachten
zichzelf vrij te maken en denkt na, hoe daartoe te komen.
Hij hoort het wonderbaarlijke gesprek van de priesters, hij
hoort alles, maar kan zelf geen woord spreken, de ander
vangt zijn voelen en denken op en volgt zijn eigen zin.
De priester is eerst ontzettend bedroefd, hij voelt en kent
202
nu zijn toestand en begrijpt in welken graad hij gevangen
zit.
Van het eten, dat de demon tot zich neemt, zuigt hij iets op,
hij heeft nog steeds zijn eigen verlangen, maar moet met hem
in alles deelen, de demon eischt de overmacht. Diè leeft in
het organisme en niet hij. De vrouwen vindt hy ontzettend,
maar niets kan hy uitrichten, hij moet alles goed vinden. Het
gevoel ervan dringt tot hem door en hij weet, wat de demon
van plan is tot stand te brengen. Op deze wijze zal het lichaam
spoedig uitgeput zijn. Moet hy die lasten en narigheid met
hem beleven? Hij zal zich er tegen verzetten. Hoe gaarne had
hij zijn studie willen voortzetten? Hij walgt van dien hartstocht

en toch, dit alles te beleven vindt hy ook weer niet onaardig.
Indien hij zich maar even kon vergeten.
De leerlingen volgen hem, doch de demon trapt hen van zich af, zoodat ze hun meester niet meer kennen. Hij is voor hen volslagen bezeten, ook al begrijpen ze er niet alles van, omdat ze die wetten nog moeten leeren kennen. Maar ze kennen deze menschen. Tal van menschen doen als hun meester, in hen spreekt een ander ik. Is de meester .... verder komen ze eigenlijk niet en geven het over.
De man boven in hem lacht om alles, hij leeft zich uit en is op aarde, niets ontrukt hem dit organisme. Maar de magiër leert denken zonder te worden gevoeld, hij heeft een weg gevonden om buiten zijn bewaker om toch te kunnen denken.
Die boven hem leeft ziet het daglicht, hij leeft in het duister en is toch zichzelf bewust van zijn eigen leven. Hij moet zich vrij maken van zijn eigen gedachten, hij moet walgen van al dien hartstocht, eerst dan komt hij van hem los, zijn gedachtenleven is dan te ijl voor hem. En op een onverwacht oogenblik moet hij handelen, straks zal dat leven zich vergeten. Zooals hij, die hem gevangen houdt, moet hij handelen, hij zal een tegenkracht opbouwen, een tweede ik.
Zijn leerlingen gaan verder, zij zetten hun studie voort en hij denkt aan hen. Armen en beenen worden doorstoken, enkelen zijn heel ver en hebben zich als hun meester opgesloten, ook
203
i
zij zullen hun occulten tol betalen. Anderen genezen, ze hebben hun concentratie opgevoerd en kunnen ziekten overwinnen, hun Tempel krijgt aanzien en beteekenis. De school wordt grooter, steeds meer mannen willen deze studie volgen.
Hun meester is voor hen gestorven, hem kunnen zij niet helpen, de demon voert het lichaam zoover mogelijk van hen vandaan. Zouden ze hem overmeesteren en opsluiten? Nu de hoogste priester dat leven gaat begrijpen, zegt deze, dat zij hun meester moeten laten handelen, hij zal weten waarin hij leeft en tot hen terugkeeren. Toch tracht één priester zijn meester te bereiken en vindt hem in een afgelegen wereld terug.
De magiër hoort het volgende gesprek:
„Waarom leeft ge in mijn meester?” De demon .zegt niets.
Op dat oogenblik voelt de bezeten priester, dat een leerling voor hem staat, ook al kan hij hem niet waarnemen. Hij verzet zich met al de krachten, die in hem zijn, en overheerscht voor een seconde den demon en kan zeggen:
„Wacht op mij, Laïnti, ik kom terug.”
Dat is zijn meester. Hij beeft. De stem van zijn geliefden meester heeft hij duidelijk gehoord. Hij roept zoo hard als maar mogelijk is:
„Wij wachten, meester, wij wachten. Ik ga heen!”
De priester rent weg en vertelt aan de anderen wat hij heeft mogen beleven. Die wetten willen ze leeren kennen, zij moe-, ten hun studie voortzetten.

De priester begrijpt, dat hij zich niet steeds verzetten kan, hij voelt zich doodmoe. Hij tracht op verschillende manieren op het dagbewuste in te werken, maar kan toch die macht niet overwinnen. Ruzie maken helpt niet, den demon zijn eigen verlangens opleggen evenmin, hij moet afwachten. Wat de demon waarneemt wil hij echter beleven, zoodat hij zich eenigszins kan oriënteeren. Op den dag kan de demon doen wat hij wil, maar wanneer het lichaam moet slapen is de demon niet in staat het lichaam tot zijn wil op te trekken en moet ook hij luisteren naar die wetten. Deze stoffelijke gedachten moeten hem te hulp komen, voelt de priester, dit is de
204
eenige mogelijkheid, die er voor hem is. De demon drinkt, gaat zich te buiten aan kruiden en sterken drank, hij steelt en rooft en doet als een wilde, en by dit alles moet de priester zichzelf blijven en dat lukt hem volkomen. Hij kan aan die machten en krachten ontkomen en blijft hierdoor zichzelf.
De zuurdrank, dien de demon wil bezitten om zijn zinnen te kunnen bevredigen, voert hem naar omhoog, maar op den duur moet de demon ondervinden, dat het lichaam verzwakt en hij valt neer om te slapen. Dat is mijn kans, denkt de magiër, nu zal het oogenblik komen, ik wil vrij zijn en los van dit leven, weg van hier, ik wil studeeren.
Ze liggen buiten te rusten. De priester voelt, dat het stofkleed dorst heeft, de demon zal spoedig moeten handelen. Hij kan dit verschijnsel voelen, ook al is het zwak, de demon moet het heel sterk beleven. De rillingen van het organisme komen tot hem in zijn kerker en hij voelt, dat de avond spoedig zal vallen.
Plotseling springt de demon op en wil drinken hebben, het lichaam dwingt hem ertoe water tot zich te nemen. Van deze zorgen is de magiër nu af, de demon moet het dagbewuste ik verzorgen. Hij begrijpt alles, maar de demon is voorzichtig.
De priester heeft geen hinder van het organisme en weet, dat de demon hierdoor wordt overheerscht. Hij stelt zich op het dagbewuste leven in en ziet door den demon waar ze zich bevinden. Als in zijn cel ziet hij in die andere, voor hem bekende wereld en voelt nu, dat zijn oogenblik gekomen is.
Hij doet, alsof hij in zijn cel ingeslapen is. De demon wil zijn toestand aanvoelen, wil weten hoe de eigenaar zich voelt, in wiens lichaam hij nu leeft, in wiens huis hij is binnengetreden. Hij gelooft, dat deze rustig is.
Beide levens zijn thans op het dagbewuste ingesteld. Langzaam en voorzichtig daalt de demon de helling af. Rechts van hem, voelt de priester, ligt het bruischende water, waar de demon angstig voor is. De meester voelt het, dit is zijn kans. Hij flitst op tot het dagbewustzijn, overheerscht den demon slechts enkele seconden, neemt op, hoe de toestand is
205
en springt. Het water neemt hen op, het ontzettende gebrul van den demon zinkt met hem onder water, en de dood komt.

Nu scheuren de aura's vaneen, het fluïdekoord breekt en
de priester komt vrij en lost voor de oogen van den ander op.
Waarheen gaat hij? Hij voelt zich terug in zijn eigen wereld,
de ander is opgelost, de wetten van diens leven kent hij niet.
Dan maar op zoek naar een nieuw bestaan, want hij wil léven,
hij wil niet in deze verschrikkelijke wereld blijven, waar het
altijd en eeuwigdurend nacht is.
Er is in den tempel van den priester-magiër een school ontstaan,
waar men de occulte wetten kan leeren, door priesters
worden de leerlingen onderricht. De eene priester sterft na
den anderen, doch voordat ze sterven, beloven ze, dat ze zullen
terugkeeren om hun studie voort te zetten. Ook hun vorige
meester zal terugkeeren en op hem is het wachten, eerst dan
krijgt hun Tempel het allerhoogste, waarvoor allen willen
dienen.
De priester, die zijn leven verloor door de astrale bezetenheid,
loste op in de wereld van het onbewuste. In dit leven
is niets veranderd, het wacht op de nieuwe geboorte en dat
nieuwe leven kan alléén God hem schenken. De meesters
aan deze zijde kennen hem en volgen dit leven, ze brengen
de occulte wetten door dit leven naar de aarde, want hierdoor.
ontstaat het geestelijke contact met den stoffelijken mensch.
In dat eene leven zijn er groote vorderingen gemaakt, doch ze
wisten van te voren, dat de man moest bezwijken. Toch voert
de astrale meester dat leven verder, maar hij zelf als mensch
moet zich de wetten eigen maken. Op eigen krachten moet hij
zoover komen, eerst dan is het eigen bezit, niettegenstaande
dat wordt deze ziel in al zijn zoeken en denken geholpen.
Schrede na schrede zal hij bereiken, hij gaat door de duisternis
naar het licht en hij zal de astrale werelden veroveren.
God geeft hem een nieuw leven en wij zien hem terug in de
omgeving van den Tempel, waar hij spoedig wordt ontdekt.
Het kind is nog maar zes jaar oud, als de opgedane ervaringen
uit het vorige leven zich reeds aan het dagbewuste ik
206
manifesteeren. Tusschen zijn sterven en het terugkeeren naar
de aarde liggen maar twintig jaar.

Dit leven dient voor de
ruimte en kan voor de meesters zijn studie voortzetten en hij
zal zijn begonnen taak voor onze wereld afmaken. De ouders
merken, dat hij vreemd doet. De jongen is altijd met zichzelf
bezig, denkt, denkt, dag en nacht is hij in gedachten, hij is
geen normaal kind. Zou hij ziek zijn? Men bekijkt hem, ondervraagt
hem telkens weer, maar hij geeft scherpe antwoorden.
Op een dag zegt hij tegen zijn ouders:
„Ik ben een meester, ik moet naar den Tempel, Spoedig zullen
ze mij komen roepen en dan ga ik. Zult gij mij in vrede laten
gaan?"
De ouders zijn stomverbaasd. Wat wil dit kind? Ze spreken

er met niemand over, maar dat doet de jongen zelf. Hij zegt tegen elkeen, die het maar hooren wil, dat hij een meester is. Hij kan goed denken, hij kan zelfs zijn hand dood maken. Geloof je het niet? Hier! Kijk toch, ik kan mijn hand doorsteken. Hij prikt voor zijn vriendjes in zijn hand. Ze kijken, bloed komt er niet, probeeren het zelf, maar zij voelen pijn en er komt bloed. „Ja, je bent 'n gaing," zeggen de jongens „je moet naar den Tempel."

Spoedig komen de hoogepriesters van den Tempel de ouders bezoeken. Ze bekijken het kind en vragen hem of hij zijn kunsten wil vertoonen. De jongen doorsteekt zich en zie, geen bloed, hij kan zelfs armen en beenen doorsteken, maar dan wordt hij te moe. Ze vallen voor hem neer, kussen zijn handen, liefkoozen hem en herkennen hun meester. Hij is het, alleen hun eerste meester heeft deze hoogte bereikt. Hij is een groot wonder. Hij moet mee naar den Tempel.

De ouders beleven met het kind een groot feest, ter eere van den jongen meester, alle priesters voelen zich gelukkig door dit goddelijke geschenk en de ouders zullen door hem gezegend worden. Toen de> feesten voorbij waren, begon men dadelijk aan de ontwikkeling. De hoogste priesters nemen hem onder handen, het kind wordt bewaakt en blijft onder hun oogen, de jongen kan geen voet verzetten of een drietal

207

priesters volgt hem. Alleen zij weten wat er in het kind leeft en dat is een kostbaar geschenk. Hij ontvangt een studie, de eerste lessen in concentratie worden hem afgenomen, maar in het denken is hij den ouderen priesters de baas. Men begrijpt, dat hij een groot wonder is, hij zal hun Tempel en de geestelijke gaven dienen.

De jaren gaan voorbij, in geen geval mag hij zelf zijn concentratie instellen, men heeft het hem verboden, de jongen moet eerst lichamelijk groeien en krachtig worden. Hij groeit op, voelt zich sterk en is buitengewoon bewust, hij smeekt nu reeds om zijn studie te mogen voortzetten. Hij geeft bewijzen, ziet terug in het vorige leven en begrijpt reeds, hoever hij in het vorige bestaan is gekomen. In zijn cel daalt hij terug in al die wetten en toont aan, dat het leven in één bestaan op aarde niet kan eindigen. De priesters leggen elk woord vast, dat zijn ziel spreekt en nog spreken zal. Op vijftienjarigen leeftijd is hij reeds een volleerd Jogi. De ziel heeft in het sterven het bewustzijn niet afgelegd, ze begrijpen, dat hemel en aarde dicht bijeen komen.

De jonge priester komt tot het oogenblik, dat de ander bezit nam van zijn organisme, en kan nu zijn medepriesters al die wetten verklaren. Nu opnieuw is hij hun meester. Spoedig kan hij aan zijn taak beginnen. Men begrijpt, dat de stoffelijke wetten door hem beleefd zullen worden, ze zijn bezig, om het raadsel lichaam en ziel te ontleden, God wil, dat ze zichzelf leeren kennen. Een ziekte dwingt hem eenige jaren zijn studie uit te stellen en men voelt, dat ook dit beteekenis heeft. Maar het

leven is kort, hij wil voortmaken, hij moet het laatste bereiken, hij wil weten, waardoor die andere wereld is ontstaan. Hij wil weten, waardoor die menschen hun bestaan hebben gekregen. Waarom keeren zij niet terug naar de aarde? Kijk, dat zijn raadsels die hij wil oplossen. Dan komt de tijd, dat hij zich gereed voelt. De jaren van afwachten hebben van hem een oud man gemaakt, zijn jeugd heeft hij door zijn ziekte af gelegd. Hij is als een krachtig man en op vijf en twintig jarigen leeftijd gekomen voelt hij zich gereed om de machtige studie voon te
208
zetten. Tien jaren zijn voorbij gegaan onder meditatie, genezen en Tempelstudie, hij heeft buiten gewandeld en zich gereed gemaakt voor zijn taak. Een vogel in vlucht roept hij tot zich, het dier ligt aan zijn sterken wil vast en kan geen vleugel meer uitslaan. Het hoogste bewijs heeft hij zooeven af gelegd, géén priester is er toe in staat, alleen hij heeft de stof overwonnen. Plechtig is het oogenblik van opsluiten, het begin van zijn studie, als hij de deur van zijn cel sluit en de duisternis hem opneemt.
De priesters zullen hem in alles volgen. In korten tijd is hij vrij van zichzelf, armen en beeenen zijn buiten het eigenlijke leven gesteld, de geestelijke controle is ingezet.

Hij wil nu weten,
waarin hij leeft, hoe het lichaam is tijdens het denken en wat al die slapen, die moeheden te beteekenen hebben. Hij ziet zich geplaatst voor duizenden problemen, die hij wil oplossen en leeren kennen. Geen tijd zal hij verliezen, maar rustig, heel rustig moet hij blijven, in alles rustig. Hij voelt, dat hij een heel anderen weg zal bewandelen dan in zijn vorige leven, maar waarom hij dit voelt, weet hij niet. Het is voor hem, alsof hij slechts een tijd lang heeft geslapen. Van dood zijn heeft hij niets gevoeld, de dood, weet hij, is geen belemmering.
Hij maakt zich los van het dagbewuste denken en zinkt nu in slaap. Dit is nieuw, voelt hij, heel iets nieuws, dat kende ik niet. Hoe kom ik aan deze gedachten? Ik stelde mij in op het organisme en zie, ik zink in slaap. Welke slaap is dit? Hij keert terug in het wakker zijn en wil denken, hij wil aan voelen waarin hij denkt. Nu denkt hij het te voelen, juichend is het, hij begrijpt het. Hij is ingesteld op zichzelf, een centrum, waartoe alle organen behooren. Hij voelt, dat hij de plaats aangeraakt heeft van waaruit al de organen worden gevoed. Hier, hier ligt het,

roept hij uit en grijpt zijn maagstreek vast. Ik ben in mijzelf gekomen. Ik ben in mijzelf gekomen, onverwachts kwam ik in mijzelf. Is het, omdat ik al die stelsels overwonnen heb? Hij praat tegen zichzelf, nog leeft hij in het dagbewustzijn.
Nu voelt hij, dat hij direct ingrijpt waar het leven begint en waardoor de stelsels leven ontvangen. Als hjj het leven van die
209
stelsels in zichzelf kan optrekken, ontzinkt hem het dagbewuste ik en komt er een slaap over hem, waartegen hij zich moet verzetten.
Het lichaam gaat slapen, het lichaam moet luisteren.
Ik dwing het organisme om te slapen, maar ikzelf wil wakker blijven. Hij maakt niet orgaan na orgaan vrij, hij voelt thans de bron, leeft in de bron van het leven, hierin ligt, voelt hij, een onverklaarbare diepte. Hij denkt dagen en nachten, legt zich zoo nu en dan neer om te slapen en uit te rusten, maar dan weer verder, hij wil er meer van wéten. Hij vraagt zichzelf af, waardoor hij op dit denken is gekomen, ineens voelde hij hóé te moeten denken.
Hij ligt rustig na te denken, beide handen rusten op de maagstreek, oogen toe, niets wil hij van het leven zien, wat tot het stoffelijke behoort, daarvan moet hij vrij zijn, zelfs in de duisternis kan hij waarnemen.

Ik lig ergens op te wachten, voelt hij ineens. Ik moet mij terugtrekken, en wel ineens, ineens — armen en beenen hebben geen beteekenis, mijn gestalte zal mij volgen, ik ben het, die denkt. Ik zal mij bevrijden van mijzelf!
Hij stelt zich op de zonnevlecht in, de bron van waaruit al de organen worden gevoed, hij wil thans zijn organisme niet splitsen, want daarin ligt het gevaar. Nu begrijpt hij zijn eigen gevaar. Dit voelen maakt hem gelukkig. Hij weet, dat hij op den goeden weg is.
Hij denkt zich in die bron en voelt, dat de slaap over hem komt.
Hij ziet zichzelf als een tweede ik, maar hij daalt en naarmate hij dieper wegzinkt, verliest het lichaam het leven. Hij voelt en ziet, dat er leven is. De mensch kan leven en kan slapen, hij is immers wakker. Het organisme ligt neer, thans liggen zijn armen naast zijn lichaam, hij kan doodgaan. Maar hij zal leven, hij wil, dat het lichaam luistert naar zijn wil. Nu is hij in slaap en toch levend en wakker, maar anders dan voorheen beleeft hij dit wakker zijn. Hij tracht nu te spreken en zie, hoort hij het? Zijn mond gaat open en hij zegt tegen zichzelf:
„Ik ben hier! Ik ben hier”, herhaalt hij. „Ik ben hier....!”
Hij voelt, dat hij zich op het spreken en op het slapen moet instellen. Spreken en slapen zijn twee dingen tegelijk. Het eene

is met het andere verbonden en hij moet die twee dingen in zich opnemen. Nogmaals zegt hij:
„Ik ben hier.... en”, rustig denkt hij en spreekt dan verder: „ik wil spreken. Ik wil zeggen, waarin ik ben. Ik zie mijn eigen lichaam. Ik leef niet in dat, waarin mijn leven overheerscht werd, een ander in mij leefde, dat is dieper weg, verder, veel verder, maar ik ga er heen.”
Hij is doodmoe en moet rusten. Na het bevochtigen van zijn lippen voelt hij zich weer in staat om zijn organisme te laten slapen. Hij stelt zich in en trekt het leven in zich op. Hij ziet nu scherper dan voorheen, kan duidelijk aanvoelen, dat de levenskrachten voor het organisme minderen en toch blijft hij zichzelf.
Hij trekt zich eigenlijk iets terug, meer is er niet, maar hij voelt, dat het door de handen, armen, beenen en andere stelsels is ontstaan, hij kent thans zijn eigen stelsel. Dat, wat hij is, is door hem overwonnen. Maar hij wil dieper in zichzelf afdalen en hij wil spreken, hij wil zichzelf laten praten, alles zeggen, wat hij thans beleven kan. Ook de anderen moeten het weten.
„Ik ben in slaap en ik ben toch wakker.”
Deze woorden kan hij zonder stoornissen spreken,, het gaat reeds veel beter. Zoo moet het, voelt hij, wil hij de anderen van zijn wonderen overtuigen en willen anderen als hij deze studie beëindigen.

Hij behoeft zich maar op het spreken in te stellen en dan hoort hij zichzelf, de organen krijgen nu kracht en volgen zijn bevelen als wil op. Hij wil en zijn wil is volmaakt, hij kan willen wat hij wenscht. Zoo behoort het, eerst dan kan hij dieper en verder gaan. Hij vraagt zich echter af waarin hij thans leeft en komt tot het waarachtige weten. Ineens weet hij het en juicht van geluk. Toch voelt hij zich nog in het organisme.
Zoo was het niet, in mijn vorig leven. Die menschen kwamen tot mij, nu zie ik hen niet, ik leef nog altijd in mijn lichaam.
Maar hij wil weten, wat de anderen ervan zeggen, hoe ze hem vanuit hun eigen leven zullen zien, ook al kijkt hij thans omhoog, naar het oogenblik vóór het inslapen. Hier is het rustig, niets stoort hem, daarboven, als de oogen opengaan, is er leven.
Hij zal zich daarop intellen en wellicht kan hij dan zien.
211
Wat hij thans te aanschouwen heeft, is wonderbaarlijk. Hij ziet zichzelf neerliggen, kijkt vanuit zijn eigen diepte en wereld in het dagbewuste ik en voelt meteen, dat hij een nieuwe mogelijkheid, een ander verschijnsel heeft ontdekt. Vroeger, voelt hij, leefde daarin een ander, die ander sloot voor hem het zicht af,

die zag en beleefde voor hem, thans is die opening te zien. Hierdoor kan hij in het leven zien, het is een opening voor dit huis, waarin hij leeft. Nu is hij alleen in dit huis, toen was die kamer bezet door den ander. Nu is hij heer en meester. Maar ook dit zien vermoeit hem te veel, hij begrijpt, dat het lichaam erdoor wakker wordt en dat mag niet. „O. —", roept hij, „o.... ik heb een nieuw wonder ontdekt.... Ik kan zien en ik ben in slaap. Ik zie, ik zie.... 1" Hij moet dit zien eerst verwerken. Dit zien is, denkt hij na, dat, wat ik ben als ik daar leef.'Dit leven kan zien. Mijn hand kan zien en mijn beenen kunnen zien? Maar waardoor? Door mij, volgt onmiddellijk het antwoord. Maar wie ben ik? Waartoe behoor ik? Wie gaf mij dit zien en waardoor is dit zien ontstaan? Waartoe ben ik gekomen? Waar...." rustig denkën nu, „waar ben ik voor het eerst — voor het eerst geboren?" Diep is het,' hij voelt zichzelf verwaasd. Toch moet hij die gedachten volgen en blijven vasthouden, ze zijn weer ineens in hem gekomen. Ik ga terug, ik wil daar boven het denken voortzetten. Maar hij voelt, dat hij dat niet moet doen, hij moet eerst trachten al deze vragen te beantwoorden. Dan verder, verder, steeds verder gaan, maar waarheen ga ik?

„Hoe ben ik ontstaan? Iets in mij ziet!!! Dat iets, wat ik nu ben, ziet, ziet in dat daarboven en wat daar ligt, waarin ik leef, en mijn lichaam is. Maar ook ik ben een lichaam." Jubelend stelt hij vast, dat hij armen en beenen heeft, hij betast zichzelf. Ik ben als dit lichaam, ik ben het, die het lichaam moet besturen, door mij leeft dat lichaam, dat nu in slaap is. Hèt wonder! Dit is het wonder, dat ik zocht, dat ik wilde leeren kennen. Ih moet de anderen spreken.

Hij ontsluit zijn cel en wil naar buiten, doch plotseling voelt hij een kracht, die hem tegenhoudt, hij kan niet verder. De oogen

212

vallen dicht, hij duizelt en hij voelt dat hij eerst zijn andere oogen op kracht moet brengen en dat deze moeten gewennen aan dit licht. Hoe lang heb ik geslapen? Als de oogen het licht kunnen verdragen, bezoekt hij de anderen. Hetgeen hij heeft ontdekt wordt opgeschreven, ze begrijpen, dat hij wonderen beleeft. Het groote wonder is, vanwaar de mensch gekomen is, hoe deze gestalte is ontstaan en wie het wonder heeft geschapen. Ze moeten het weten en zullen het door hun meester leeren kennen. Nu hij zich gereed acht volgt het opsluiten, maar hij zal hen van tijd tot tijd toespreken. Hij zal trachten, zichzelf voor het daglicht te overwinnen. Dan is deze duisternis niet meer noodig.

'Nu hij zich gereed acht volgt
[redacted]

[redacted]
zijn studie voortzetten, zoodat ze steeds, indien hij dat wil,
vragen kunnen stellen, nu gaat er tijd verloren. ??????????????????????????????

Hij weet thans,
dat de mensch in slaap wakker kan zijn. Maar hij moet nu
alles van het lichaam en van zijn andere ik weten. Hij begrijpt,
dat de slaap voor het lichaam nog een slaap heeft, waarin hij
kan denken en waarin hij zichzelf is. Dat kennen de menschen
niet, men weet het alleen in den Tempel.
De magiër staat nu voor de psychische trance. Hij bouwt aan
de trance en hij leert deze graden van slaap kennen. Doordat
hij zijn organisme overwonnen heeft, daalt hij vanzelf in de
psychische trance af. Maar hij wil dieper in het lichaam af dalen.
Dit beleven voert hem over den drempel van den vierden graad.
Hij leeft nu in den vijfden graad en heeft nog steeds het lichaam
in zijn macht. Hij zal het lichaam terugvoeren, totdat de dood
voor hem staat. Wat een hand en een been beleven kan, zal het
lichaam ondergaan, het is alles hetzelfde. Hij voelt dat de ademhaling
Verzwakt, de bloedsomloop anders is en het hart zwakker
klopt. Zichtbaar is het voor hem, indien hij zich er op instelt,
kan hij het waarnemen. Thans krijgt hij het verlangen, tot de
anderen te spreken en hij roept hen tot zich. Ook wil hij van
cel veranderen, hij wil bij hen zijn, ze moeten over hem waken.
Nu is hij in slaap, maar de anderen hebben naast hem plaats

genomen, ze zijn op alles voorbereid. Hij ligt daar rustig, de anderen hebben een cirkel gevormd en volgen hem door hun
213
concentratie. Hij zal spreken, heeft hij gezegd, en daarop is het wachten. Maar de meester daalt dieper in het lichaam af, nog steeds heeft hij de diepste graden van slaap niet bereikt. Daarheen voert zijn weg en hij wil wetten leeren kennen. Het is, alsof iemand hem bij zijn hand neemt en hem daar binnen brengt, een zacht streelend gevoel komt in zijn leven, het gevoel van een mensch, zoo scherp is hij in zijn eigen denken. Hij daalt door dat gevoel in het lichaam af en bereikt nu het laatste. Plotseling voelt hij angst. Wat is het?
Hij moet terug? Kan hij niet verder? In hem komt het gevoel dat de dood hem nadert. De dood leeft nu in zijn organisme, hij is bezig uit dat lichaam te gaan, hij heeft er niet aan gedacht om het te voeden. Hij voelt scherp aan en weet, dat dood en leven in zijn handen rusten, hij leeft tusschen leven en dood! Dat moet hij hun vertellen. Hij keert terug naar het leven, maar blijft toch in den vierden graad van slaap. Van hieruit zal hij tot hen spreken. Onverwachts gaat zijn mond open en hooren ze zeggen:
„Ik ben nu in den menschelijken slaap. Ik ben hier, maar wat hebt ge daar waargenomen? Stil, ik zal het u zeggen. Ge hebt gedacht, dat ik zou sterven. Juist is het, want ik vergat mijn lichaam te voeden. Nu heb ik dat overwonnen, ik ben tot het diepste gekomen van uw slaap. Toen.... op dat oogenblik.... had ik kunnen sterven, want ik verbrak het aardsche leven. Dat is de grens. Ik kan dieper gaan en ik kan terugkeeren, maar hierin moet ik praten, daar in die diepte komt het woord niet meer tot u, het lichaam kan dan niet spreken, het moet slapen. Door mijn spreken maak ik de organen wakker.

Laat
mij hierin blijven, ik zal vele wonderen leeren kennen, straks kom ik tot u allen terug. Blijft over mij en mijn lichaam waken, verdeelt uw oogenblikken, waakt en 'rust. Ik heb geen voedsel noodig, van tijd tot tijd mijn lippen bevochtigen is voldoende. Ga ik nu verder van u weg, dan zal ook het lichaam inslapen en ziet ge andere verschijnselen. Ik kan u hooren spreken; als ik wil, kan ik u zeggen wat ge doet, zoodat wij hebben geleerd, dat ik ziende ben — ik het ben, die het lichaam kracht geef,
214
Ik overheersch in alles. Het lichaam (MEESTER) leeft door mij. Ik ben echter anders, ijler en doorzichtig. Dat is het andere ik dat wij nu leeren kennen.

((((vergat mijn lichaam te te voeden : nimmer beleefd))))

Ik ben mij van alles bewust.”
Een tijd lang hoorde men niets. Daarna sprak hij opnieuw en ze hoorden:
„Ik ga zien en voelen in het leven waarin ik ben. Ik leef en voorkom nu, dat mijn lichaam om voedsel vraagt. Alleen wat vocht heeft het noodig. Ik wil telkens tot u spreken. Houdt de wacht bij het organisme, vier uwer is voldoende, de anderen kunnen hun eigen werk verrichten. Ik blijf nog hierin en zal mijn studie af maken. Hebt geen angst, hierin leeft de liefde, onzichtbaar voor mij, daarentegen te voelen.

Deze slaap behoort
bij het leven van daar, de andere tot het leven waarin ik leef en nimmer beleefd kan worden door den mensch. Ze moeten al deze wonderen nog leeren kennen. Hier naast mij is leven en dat leven helpt mij. Kunt ge mij aanvaarden?”
De meester bleef in slaap. Eerst na den tienden dag verbrak hij de stilte en hoorden ze hem zeggen:
„Ik ben tien nachten en dagen hier geweest en voor u in slaap, maar ik heb de wetten leeren kennen. Ik heb geen behoefte aan slaap. Door mij wordt het lichaam nu gevoed, u voelt, ik ben thans weer verder. Mijn stem is veranderd en dat komt, doordat het lichaam dieper in slaap is.

Straks spreek ik verder.”
Nu gingen er twee dagen en nachten voorbij. Toen sprak de meester opnieuw en zei:
„Ik ga u een groot wonder vertellen en dat wonder zult ge met mij beleven. Ik weet thans, dat ik zoover ben. Luistert nu naar wat ik zeggen ga en doet wat ik zeg! Ge moet me als dood begraven. Aan mijn graf zult ge waken, totdat ik zeg, mij op te graven. Mijn lichaam heeft nu geen adem meer noodig. Ik zal het laatste beleven. Ik heb al de stelsels overwonnen, maar anderen helpen mij. Men laat mij weten, dat ik in dit leven deze studie zal af maken, alleen dit, al die andere wonderen zal mijn leven niet kunnen beleven. Jammer is dat, maar anderen zetten het voort. Het is, zegt men, voor hen, die willen weten wie hen geschapen heeft. Nu ingraven. Ge zult mij na vier dagen en

nachten op dit uur opgraven en dan zult ge zien, dat ik leef.”
De priesters twijfelden geen seconde. Een kist werd gemaakt, het slapende lichaam er in gelegd en toen begraven.

Eenigen van hen hielden de wacht bij het lichaam en volgden het wonder in gedachten. De priesters bleven rustig en toen het uur aanbrak groeven ze hem op. Aan de gelaatskleur was te zien, dat hun meester nog in leven was. Langzaam keerde het bewustzijn terug en nu moest hij eerst herstellen om zijn studie voort te zetten. Hij nam vruchtensap, voelde zich spoedig weer op krachten komen en had nu die wetten overwonnen. Maar wat nu? Waarheen zou zijn studie hem voeren? Het lichaam was overwonnen, van het leven wisten ze niets af, maar ook van

al dat andere begrepen ze eigenlijk nog niets.
Weer sluit de'meester zich op, thans wil hij die andere wereld leeren kennen. Hij voelt, dat hij opnieuw voor vele gevaren zal staan en spreekt met hen af, dat het werk voortgezet moet worden, indien hij in dat leven zal blijven. Hij is overwinnaar over het lichaam, maar het andere lichaam? Welke wetten overhéerschen dit leven? Die wetten wil hij leeren kennen. Hij sluit zich op, maar er is bewaking bij hem. Spoedig komt de trance en is het dagbewuste leven voor hem opgelost. Nu zei hij tot de anderen:
„Ik moet trachten te leeren kennen wat achter dit leven is. Als wij menschen slapen, kunnen wij tevens wakker zijn, indien we tenminste de wetten kennen of het is niet mogelijk. Ik heb u verklaard, dat ik het lichaam zelf bleef voeden en dat doe ik ook thans. Mijn leven zal kort zijn, al mijn krachten héb ik verbruikt, toch ga ik verder. Wie zal mij helpen?”
Ik behoef u zeker niet te zeggen, geachte lezer, dat een astraal meester hem bij stond, op eigen kracht was hij nimmer zoover gekomen en indien het wel mogelijk zou zijn geweest, dan zoyden er honderden levens voorbij zijn gegaan, voordat hij het einde van zijn studie beleefde. Nu bespoedigde deze hulp zijn zoeken en tasten, telkens kreeg hij andere gedachten en die werden hem gegeven. Toch moest hij op eigen kracht verder, hierin kon hem niemand helpen of 'het verkregen bezit kon niet
216
aan de aarde doorgegeven worden. Dit zou de menschheid zich eigen maken.

In den normalen slaap kon hij denken en spreken, daalde hij echter dieper in 'het organisme af, dan verzwakte de stem en was hij er niet toe in staat. Even onder den vierden graad was het nog mogelijk en dat deed hij dan ook, maar dan zonk het lichaam in den epilcptischen slaap en mocht hij alléén denken. Vijf procent leven liet hij achter in het lichaam en nu kon hij begraven worden, hierdoor zou hij in leven blijven.

Aan deze
zijde zag men hoe alles zou afloopen. Dat hij zou sterven, had voor dit leven geen beteekenis, God zou hem een nieuw schenken, zoodra hij er gereed voor was, wetten waarvan men op aarde niets begreep. Toch zou men hen straks alle leeren kennen, want Gene Zijde bouwde door en wilde dit werk af maken. Maar de magiër zelf begreep niet, hoe zijn einde zou zijn, die wetten moest hij nog leeren kennen. Niettemin bracht Gene Zijde de wijsheid op aarde. Nu stond hij voor de astrale wetten, die van het stoffelijke had hij leeren kennen en aan zijn Tempel doorgegeven.
Deze man leefde in China, het is daar geweest, dat de eerste verschijnselen werden beleefd door hulp vanuit deze wereld.
Eerst later hebben de Tempels van het oude Egypte de wijsheid overgenomen en zette men deze studie voort. In Egypte was het dat deze cosmische studie werd afgemaakt.
[redacted]
Nu ging hij daar op door en wilde dat afmaken. Maar ook nu bezweek hij volkomen. In dezen slaap volgde hij het opbouwen van zijn tweede ik en ging toen in de astrale wereld.
Tusschen den vierden en vijfden graad van den slaap zag hij die opening en betrad de astrale wetten, waarvan hij niets begreep.
Hij komt geheel vrij, wil waarnemen hoe de wereld is. Hij kan gaan waarheen hij zelf wil, niets houdt hem tegen. Hij is er verrukt over en vertelt aan de anderen, hoever hij is gekomen.
Maar hij moet meer weten. Hij kan in die wereld denken als op aarde, maar er is duisternis rondom hem; als
217
straks de Zon opkomt zal hij hun nog meer kunnen vertellen.
Maar die Zon komt niet voor hem op, hij moet zich de sferen van licht nog eigen maken, pijn afstemming is de wereld waarin hij leeft en waarin hij in het vorige leven overvallen werd.
Hiervan kan hij zich niet losmaken. Wat hij- doet, is het willen weten, hij dient nog geen mensch anders dan zichzelf. Hierdoor zijn er geen hemelen te verdienen, maar dat weet hij niet. Hij gaat verder en verder, de anderen waken over zijn lichaam en hij kan erin terugkeeren wanneer hij dat wil.
Maar plotseling staat hij voor het astrale gevaar. Daar voor zich ziet hij den astralen mensch, honderden menschen komen er op hem af. Hij ziet mannen en vrouwen bijeen en ze kijken o hem aan. Hij heeft geen tijd om zich af te vragen vanwaar ze komen en hij weet evenmin iets van de wetten, die hem tegen

hen kunnen beschermen. Ze sluiten hem af, zijn weg is versperd. Wat moet hij doen? Hij is volkomen ingesloten, hij kan niet voor of achteruit. En daarginds ligt zijn lichaam. Willen ze hem vermoorden? Hoe moet hij zichzelf redden? Moet hij zich overgeven? Zullen ze opnieuw in zijn lichaam afdalen? Hij wil terug, maar kan niet, ze houden hem gevangen. Dan vallen ze hem aan, knijpen zijn keel dicht. Hij roept om hulp, roept, schreeuwt en zinkt reutelend in elkaar, zijn keel is gesloten. Op aarde beleven de anderen dit sterven, ze hooren hem om hulp roepen, maar kunnen geen hand uitsteken. Opnieuw is hun meester door het astrale gevaar gestorven. Ze weten nu niet of hij zal terugkeeren, hij laat hen alleen en onverzorgd achter. Ze kunnen hem nu begraven, hij is niet bezeten, maar dood. YYOUTUBE

Wat had hij moeten doen? In de eerste plaats zich vliegensvlug-flitsend op het organisme en zichzelf moeten instellen, want hij dacht geen seconde meer aan het organisme. Tijdens dit aanvallen had hij aan honderd dingen tegelijk moeten denken, zoo hij zichzelf had willen redden. Dan had hij door die bende heen moeten breken, zich moeten terugtrekken in zijn aardsche bescherming, het lichaam. Hij leefde in deze sfeer en toch was hij hen voor door de door hem beleefde wetten

218

en dit was voor hem zijn eenige bescherming. Maar nu konden ze hem worgen en dit verbrak het fluïdekoord. Door zijn eigen soort werd hij afgemaakt, de lagere soorten kon hij niet eens waarnemen en ook die zouden hem overvallen, want hij wist van al deze wetten niets, hij moest zich de astrale wetten nog eigen maken. Deze fouten leerden hem hoe hij tusschen leven en dood moest handelen.

De mensch, die op aarde door een schrik sterft, door een schok het leven verliest, beleeft precies hetzelfde, want deze worging is eenzelfde beleven als de schrik. De magiër was buiten zijn lichaam, de nuchtere mensch gaat als hij door al de graden van slaap heen, want daar is het, dat het fluïdekoord wordt verbroken.

Had de magiër zich ingesteld op het organisme, door zijn concentratie scherp zijn eigen beeld omstraalt, dan hadden de demonen hem zien veranderen en oplossen voor hun oogen en was hij overwinnaar geweest van zijn tweede ik. Nu werd zijn tweede ik hem de baas en verbrak dit het aardsche bewustzijn. Door zijn schrik vergat hij dit alles, maar de astrale wetten moeten beleefd worden en eischten hun tol.

Ik vraag u, wat wil uw charlatan beginnen? Kunt ge nu aanvaarden, dat slechts een enkel medium in staat is om al deze wetten te overwinnen? De meester aan deze zijde, die zijn instrument door al deze wetten moet voeren, begint reeds bij de eerste gedachte en nog in dagbewustzijn aan een astralen muur te bouwen, waardoor het medium weerstand krijgt of hij moet later aanvaarden, dat het instrument, hoe goed ook, toch bezwijken zal. Worden de Groote Vleugelen opgebouwd, dan beleeft het instrument hetgeen de magiër zich eigen maakte en eerst daarachter leven de Groote Vleugelen. Door de psychische trance komt de meester zoover, maar het medium bezit het gevoel ervoor. Het kind, dat op aarde terugkeerde, kende de concentratie. In het kind, maar in het gevoelsleven zijn die krachten aanwezig en daaruit put het kind.

Niets is verloren gegaan, het leven heeft zich dit in het vorige bestaan eigen moeten maken. Geen gedachte werd den jongen geschonken, ook later niet, al dacht men, dat hij een volleerd

219

meester was. In één aardsch leven kon de ziel het niet bereiken. In het volgende leven ging de persoonlijkheid verder en kreeg er alleen kennis door, geen lief de. Deze wijsheid diende hem, ook al wilde hij het andere leven erdoor dóen ontwaken.

Toch maakte hij zich volkomen van die sfeer los en trad eerst toen een hoogeren graad binnen.
Hij werd toen het grootste medium van het oude Egypte. Eerst in dat leven kon hij zijn studie voortzetten en volkomen afmaken.

LEERSCHOOL

Als een godheid heeft men hem aanvaard en bemind, hij was de eenige, die een normaal einde beleven kon, al de anderen bezweken, zooals hij het in andere levens had moeten aanvaarden.
Onze instrumenten bezitten het gevoel ervoor, ook zij hebben zich dezen levensgraad door vele levens eigen moeten maken en kunnen thans voor uw eigen eeuw dienen. Nu is het dienen ! In vorige levens was dit voor hen een studie, thans houden wij de wetten en de gaven in handen en werken zij voor hoogere machten, dit verschil spreekt tot uw eigen leven en bewustzijn!
De fakir en magiër in het Oosten kunnen reizen maken en zichzelf splitsen, niettemin dienen zij zichzelf. Nu vergeten zij hun eigen persoonlijkheid niet. Deze leerschool is dus verder ontwikkeld, wie deze hoogte behalen kan heeft zich het gevoel ervoor in andere levens eigen gemaakt. [redacted] Hieruit putten wij en is het contact voor u en ons, wij komen erdoor tot geestelijke, eenheid.
De magiër zoekt dus de stoffelijke wetten, de Jogi is het en de ingewijde, die zich los willen maken van het aardsche leven en dan in de astrale wereld willen waarnemen. [redacted]

Duizenden hebben hun aardsche leven verloren en
keerden niet meer terug, of waren voor langen tijd bezeten.
De een maakte een einde aan dat dubbele leven, anderen
220
kwamen niet los tot hun einde op aarde hen vaneen scheurde,
eerst dan traden ze hun eigen levensafstemming binnen.
Op dit oogenblik leeft er slechts één groot magiër in het
Oosten, de rest komt niet van zichzelf los en beleeft de eerste
gradsn. De eene kan zich een maand lag laten begraven en
blijft in leven, hij heeft de wetten overwonnen. De overige
duizenden durven niet verder te gaan, want zij hebben hun
eigen grens gevoeld en deze werd tevens het occulte halt.
U ziet thans, dat Moeder Aarde u niet voor niets al die graden
van slaap heeft geschonken. Voor het Westen is het onderbewustzijn
een diepte, waarin alles van vorige levens verborgen
ligt en datgene, wat opneemt alles wat tijdens het leven beleefd
wordt en als ballast dient, of het zenuwstelsel zou al vroeg bezwijken.
En hieruit putten uw wonderkinderen, wanneer ze
vroegtijdig 'bewust zijn van hun kunnen en aan kunst willen
gaan doen. Het onderbewustzijn bezit het gevoel ervoor èn het
verlangen, want door deze gevoelens is de persoonlijkheid in
het dagbewustzijn beïnvloed. Men noemt dit op aarde het aangeboren
talent, wij zeggen u, in vorige leven is dit gevoel beleefd
of ge zoudt het thans niet kunnen bezitten.
In het dagbewustzijn beleeft ge toch uw onderbewustzijn of
het wonderkind was als de andere kinderen levend dood.

Het kind put uit het verleden, voor u op aarde het onderbewustzijn.
Daarin ligt alles, leeft het gevoel voor uw kunst
en wetenschap, daarin leven al uw gedachten om iets te kunnen
scheppen. Uw kunstenaar zal dus diep in zichzelf moeten
afdalen, wil hij zichzelf voor honderd procent beleven. Dat
moet hij bewust tot stand brengen en ook dat is weer eenvoudig,
hij bezielt zichzelf, het eene trekt het andere omhoog
en dit wordt door hem gespeeld, beschreven of als kunst vastgelegd.
Andere menschen vertegenwoordigen hun wetenschappen
door het bezit van hun eigen leven en putten uit het bestaande,
dat het dagbewustzijn aan de persoonlijkheid heeft
geschonken.
God kan u geen gevoel schenken. De ruimte is onmetelijk
diep, millioenen kilo's gevoel leven daarin en toch, geen gram
221

wordt u ervan geschonken. God wil, dat ge Zijn leven beleeft!
Maar het Westen moet hierin nog ontwaken!
Menschen vragen zich af waarom ze niets van het vorige leven afweten en waarom ze daarin niet kunnen zien. En toch vertegenwoordigt hun maatschappelijke toestand het eigen verleden, waarin ze eens dien graad hebben mogen bereiken. Dit zoeken is dus niets anders dan onwetendheid. Ze kennen zichzelf niet. De parapsycholoog heeft dan ook het recht te zeggen en te denken, dat heel veel uit het onderbewustzijn afkomstig is, wanneer de mediamieke gaven moeten spreken. Wij zien thans, dat alles wat ge bezit in het onderbewustzijn wordt bewaard, maar toch ééns eigen gemaakt is. Het heden heeft als wijsheid beteekenis, het verleden zorgt voor het gevoel en dit is het, waardoor de dingen van thans tot stand komen. De waarheid ligt er dik boven op, het eene is van het andere afhankelijk, door het eene is het andere ontstaan, maar daar tusschenin ligt één of meerdere levens, die door de persoonlijkheid als man of vrouw zijn beleefd. Dit is het astrale antwoord
!
Wat weet ge in het Westen van al deze wetten af? Het Oosten heeft niet alle leeren kennen en het Westen heeft zich gesplitst.
Maar aan deze zijde zien wij in uw eigen levensgraden, ze lossen voor ons leven op, want hebben wij de stoffelijke stoornissen niet af gelegd? Aanvaardt van ons dat ge moet leeren hetgeen ge nog niet kent, eerst dan is het uw eigen bezit.
Op deze wijze moeten wij als mensch God leeren kennen.
Door de stoffelijke en de astrale wetten komen wij tot Hem, Die ons toestond te worden gelijk wij nu zijn en Die wil, dat wij worden zooals Hij is! Hierin stukken overslaan kan niet!
Geen voetstap wordt u op dit pad geschonken!
Tal van menschen droomen, dat ze tijdens hun slaap met hun geliefden hebben gesproken. Dat is mogelijk en geschiedt tusschen den vierden en vijfden graad van slaap. Hierin treden ze uit hun lichamen, doch blijven onbewust, ze weten niet hoe het wonder geschiedt. Hun geliefden maken hen nu tijdens den slaap wakker, zorgen echter voor het doorslapen
222
van het organisme en brengen hen terug naar het lichaam.
Heel veel menschen hebben hierin hun steun voor het aardsche leven beleefd.
°Een moeder verliest haar eenig kind en lijdt daaronder zóó, dat de krankzinnigheid haar wacht. Ze bezwijkt dus door haar verdriet. Dan grijpt haar eigen moeder, door een meester geholpen, in en nu beleeft de aardsche moeder de eenheid met haar kind. Voor haar is God tot haar gekomen dien nacht.
God maakte haar wakker en zei:
„Zie eens, mijn kind, wie hier is?”
De moeder vliegt op haar kind af en drukt het in haar armen.
In den morgen weet zij alles, maar denkt toch dat ze gedroomd heeft. Toch herstelt zij erdoor, deze genade gaf haar

den weerstand terug. Duizenden menschen beleven iets anders, maar allen beleven het tijdelijke loskomen van het organisme tijdens den slaap en treden tusschen den vierden en vijfden graad het astrale leven binnen. Ze moeten echter door een astrale persoonlijkheid worden bijgestaan, anders is het weer niet mogelijk. Boven den vijfden graad komen ze niet uit, die zijn om te kunnen afreageeren, hetgeen tijdens uw slaap geschiedt, of het zenuwstelsel zal bezwijken. (Pillen:5htp)

Gaat ge toch te ver
in het dagbewuste — u weet het nu, duizenden menschen zijn erdoor bezweken en verstoorden het natuurlijke evenwicht. Nu is het innerlijke en stoffelijke organisme een chaos!
Onze media beleven deze vijf graden voor den slaap bewust en onbewust. Het teekenen, schrijven, schilderen en spreken, het kruis en bord, de planchette en het tafeltje, het genezen en het zien, het zijn geestelijke gaven, die door de graden van slaap bewustzijn krijgen en die u op andere wijze onmogelijk geschonken kunnen worden. Al deze gaven zijn door de geestelijke inspiratie te beleven, toch moet ge uzelf tot in den vierden graad van slaap los kunnen laten, indien ge tenminste wilt, dat wij zuiver en buiten uw eigen gevoelsleven om doorkomen.
Dan blijft ge dus bewust en zijt toch uitgeschakeld om te kunnen ontvangen. Begrijpt u deze moeilijkheid? Wie als mensch de psychische trance bezit, kan ontvangen en dan is de
223
persoonlijkheid volkomen bevrijd van het dagbewuste ik. Al die andere gevoelsgraden blijven zichzelf voelen en dit is een voortdurende kwelling voor u, omdat ge steeds moet denken: wat is er van mijzelf bij?
De dames en heeren, die zich trance-medium voelen en denken, dat ze deze gave bezitten, moeten nu zichzelf maar afvragen hoever ze mediamieke gevoelens bezitten. Nu liggen het mediumschap en de gaven voor hen open, niets heb ik vergeten omtrent de wetten, ook al zou ik over iedere gave een apart boek kunnen schrijven, ik acht dit alles toch voldoende, u kunt zich thans een eigen oordeel vormen. Tusschen den vierden en vijfden graad van slaap gekomen, zouden hun levens zich moeten losmaken van het organisme. De astrale persoonlijkheid treedt binnen en er wordt gesproken, ge- -schreven, geschilderd en geteekend, waardoor alle geestelijke. gaven tot ontplooiing komen. Maar wie van deze dames en heeren heeft het gevoel ervoor? Waarom spreken hun meesters niet over het leven na den dood? Wij hebben door ons instrument aan de menschheid een boodschap te brengen, al de gaven zoowel physisch als psychisch liggen in ons bereik.
Waar zijn ze, deze media, die denken, dat ze Gene Zijde in hun zak hebben? Die hun oogen dicht doen en zich voor

trance-media uitgeven? Waar bevinden zich al die andere geestelijke gaven? Vraag hun eens naar de verklaring over al deze wetten, verzoek hun eens, dieper op deze stoffelijke en astrale wetten in te gaan! Een geest van het licht doet het, maar u zult zien en beleven, dat zij het eerst moeten vragen. Dat is hun smoesje, ze weten het niet en nimmer komen ze met het antwoord, ze bedriegen u bewust!
Deze menschen zijn niet in trance! Nu ge al deze wetten kent, is niet één medium in staat u te bedriegen, nog langer kletspraat te verkoopen, u bent thans gereed om hen op te vangen.
Onthoudt goed, wij hebben het niet tegen menschen, die het andere leven van 'God willen overtuigen, niet tegen hen, die wjj dingsdiensten houden, maar tegen een ieder, die denkt toch
224
zijn oogen te moeten sluiten, meer wil zijn dan hij aan gaven en gevoel bezit, die de leugen en het bedrog tot zich roept. Indien deze menschen eerlijk zijn en willen dienen, niet meer willen zijn dan hun persoonlijkheid bezit, kan een geest van het licht hen helpen. Nu komen ze toch niet boven hun eigen dominee-praatje uit en bezoedelen dat leven. Zeg dan eerlijk dat ge zélf praat, want dan heeft Gene Zijde ontzag voor uw leven en uw goeden wil!
Wij komen om het bewuste, en onbewuste bedrog te vernietigen, maar brengen u een schat van astrale wijsheid. Aan u te voelen hoe het tot uw eigen leven moet spreken. Hierin zult ge uw weg en uw waardigheid vinden, hierin vindt ge het Leven van Christus!
Wil niet grooter zijn dan ge aan gevoel bezit, de astrale wetten roepen u toch het geestelijke halt toe. Kunt ge u zelf van het bedrog losmaken, geloof mij, millioenen zielen zullen verheugd zijn om u te kunnen helpen en eerst dan ontwaakt uw betere ik.
Alléén de waarheid voert u naar de waarachtige liefde!